

אתגת

בשבוע 1011 | י"ב באלול תשפ"ב, 09.22

איך ייראן החגים של הדתיים במחלקות למתמודדי הנפש? // עפרה לקס

צילום: נעמה שטרן

יש לו תקווה

אחרי הלהיט 'יש תקווה' שפרץ לו את הדרך להצלחה במוזיקה החסידית, הזמר בני פרידמן מקווה לפרוץ גם אל קהל לא דתי, ולהגיע אפילו לגויים ברחבי העולם

// אבנר שאקי

את ההדרכה איך להתמודד עם נוער נושר קיבל הרב דן טיומקין ישירות מחברותא מופלאה עם הרב אורי זוהר ז"ל // עניין אישי, רבקי גולדפינגר

המכללה

האקדמית חמד

חוסן, אמונה, חינוך

קריית חינוך שדות נגב

הזדמנות אחרונה להירשם ללימודים באקדמית חמד

שבוע פתוח אחרון

כ"ב עד כ"ו באלול תשפ"ב | 18 עד 22 בספטמבר
50% הנחה בדמי ההרשמה לנרשמים בשבוע זה

תואר שני M.Ed.

שנה אחת בקמפוס

בתוכניות:

ניהול וארגון מערכות חינוך, מותאם לבתי ספר
ניהול וארגון מערכות חינוך, מותאם לגני ילדים
ניהול וארגון מערכות חינוך, מותאם להנחיה והדרכה
תרבות יהודית ישראלית בזיקתה אל התנ"ך והוראתה
חינוך מדעי בהתמחויות: מדעים/ מתמטיקה

תואר ראשון B.Ed.

יומיים בשבוע בקמפוס

בחוגים:

מתמטיקה | מדעים | אנגלית | ספרות | מקרא
תושב"ע | הגיל הרך | חינוך מיוחד +
הוראה מותאמת (מתקנת) בקריאה, כתיבה וחשבון

M.TEACH תואר שני ותעודת הוראה

שנה אחת בקמפוס

9,000 ש"ח שכר מורה מתחיל

רכבת

אפשרות לשילוב
מדרשה באקדמיה

רג"ב
תוכנית מצוינות

אחת לחודש
למידה מרחוק

החזר שכר
לימוד ל-M.Ed.*

מערך מלגות
נרחב

שנה ראשונה חנם ל-B.Ed.*
בנוסף לכספי הפיקדון

*B.Ed. - בכפוף לתקנון משרד הביטחון
M.Ed. - בכפוף לתקנון משרד החינוך

כשחוסן פוגש אמונה וחינוך

www.hemdat.ac.il

למידע והרשמה חייגו אלינו *5280

והמרוויחים הגדולים הם:
נהגי תנופה, עם שכר חודשי של

***15,000 ₪**

ובנוסף, תשלום
נסיעות מוגדל**
עד 5,800 ₪!

העבודה באזור שומרון,
בית שמש, פרוזדור
ירושלים ושפירים

**דושים נהגי/ות אוטובוס שרוצים
תנופה בשכר ובתנאים!**

תנופה
הגעת ליעד

בחינם!

אין לכם רשיון אוטובוס? אנחנו נלמד אתכם
עם משכורת כבר מהיום הראשון*

0 7 2 - 3 3 1 6 1 3 7

אתר תנופה: www.tnufa-t.com

המודעה מיועדת לנשים וגברים

*שכר חודשי ממוצע לנהגי תנופה • שכר לשעה ובנוספים בהתאם לכללים החלים בחברה • משכורת מהיום הראשון בתקופת ההכשרה כפקחים
**תשלום לעובדים המגיעים באופן עצמאי לחניון בבית שמש/אריאל בהתאם למתווה מרחקים שהחברה קבעה

מיוחד לחג

לוביה

500 ג' ב-6 ₪
במקום 8.5 ₪

מיץ רימונים
1 ליטר 100%

16.9 ₪
במקום 23.9 ₪

דבש טבעי טהור 500 ג'
מגוון טעמים

2 יח' ב-48 ₪
במקום 53.8 ₪

טבעיים

צנובר

200 ג' ב-30 ₪
במקום 44 ₪

שקד טבעי

500 ג' ב-25 ₪
במקום 34.5 ₪

פקאן טבעי

500 ג' ב-38 ₪
במקום 42.5 ₪

אפיה

שומשום לבן

250 ג' ב-5 ₪
במקום 7.5 ₪

מטבעות שוקולד 70%
מעולה לאפיה

500 ג' ב-22 ₪
במקום 29.5 ₪

רסק תפוחי עץ
טבעי, 670 גרם

9.9 ₪
במקום 13.9 ₪

בישול

קינואה לבנה

1 ק"ג ב-15 ₪
במקום 22 ₪

רטבים לבישול
מגוון טעמים

2 יח' ב-25 ₪
במקום 39.8 ₪

שמן זית
5 ליטר

190 ₪
במקום 219.9 ₪

ויטמינים ותוספי תזונה

קוורצטין קומפלקס
60 כמוסות

89.9 ₪
במקום 109.9 ₪

ESTER - C500
סופהרב

89.9 ₪
במקום 109.9 ₪

ויטמין D1000
סופטג'ל 180 כמוסות

59.9 ₪
במקום 79.9 ₪

שנה טובה שנה מתוקה שנה בריאה

מתכוננים לחגים עם הטבות ומבצעים!

מבצעים חגיגיים ומשתלמים
מחכים לכם ב-על המשקל
מגוון גדול של מוצרים לחג
ומארזים מפנקים
לכל מי שאתם אוהבים (:

משלוחים בפריסה ארצית!

alhamishkal.co.il
1-599-50-15-15

להזמנות בוואטסאפ
סרקו את הקוד

פינוקים ופיצוחים

קשיו קלוי

250 ג' ב-17 ₪
במקום 24.75 ₪

פקאן מסוכך

250 ג' ב-18 ₪
במקום 25 ₪

ערמונים אורגניים

3 יח' ב-12 ₪
במקום 17.7 ₪

שוקולד טבלאות/מצופים

2 יח' ב-30 ₪
במקום 39.8 ₪

תמר מג'הול
1 ק"ג

2 יח' ב-30 ₪
במקום 59.8 ₪

פירות יבשים

ללא
תוספת
סוכר

צ'יפס תפוחים
מארז 4 יח'

13.5 ₪
במקום 23.6 ₪

ללא
תוספת
סוכר

פינוקים מהטבע - חטיף אנרגיה
100% רכיבים טבעיים

2 יח' ב-25 ₪
במקום 33.8 ₪

ללא
תוספת
סוכר

שזיף מגולען

500 ג' ב-18 ₪
במקום 24.5 ₪

ללא
תוספת
סוכר

חמוציות

500 ג' ב-22 ₪
במקום 29.5 ₪

שקד מולבן מגוון צורות

250 ג' ב-15 ₪
במקום 19.75 ₪

מגוון מארזי שי
שיעשו לכם שנה טובה
החל מ-14.9 ₪!

על המזקל
מוסיפים טעם לחיים

• שער בנימין • קרני שומרון •

• כפוף לתנאי המבצע • המבצעים לחברי מועדון ולמצטרפים חדשים בלבד • התמונות להמחשה בלבד • בתוקף עד 31.10.2022 • ט.ל.ח.

ללא
תוספת
סוכר

סילאן טבעי
900 גר'

2 יח' ב-30 ₪
במקום 53.8 ₪

שמן קוקוס לבישול
ללא טעם וללא ריח

19.9 ₪
במקום 34.9 ₪

אבץ פיקולינט
90 כמוסות

39.9 ₪
במקום 49.9 ₪

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

זכות אבות

על הקשר שלי, ושל כל הדורות הקודמים במשפחתי, לרמטכ"ל הנבחר

1 ביום ראשון השבוע, בשעת אחר צהריים מנומנמת, התחילו פתאום להגיע הודעות חגיגיות לטלפון שלי. "ברכות חמות על המינוי!", "כבוד למשפחה!", "זכות אבות!". ברגע הראשון לא הבנתי מה קרה. לאיזה תפקיד מונית? זה נשמע משהו חשוב כזה. יכול להיות ששוריינתי לאחת המפלגות בלי שסיפרו לי? אז שלחתי סימן שאלה לאחד המברכים, והוא שלח לי בתגובה קישור לידיעה שעלתה דקה קודם. לא, אני לא מונית לשום תפקיד. אבל בן דוד שני של אמא שלי, האלוף הרצי הלוי, מונה לתפקיד הרמטכ"ל.

התפלאתי מאיפה הם בכלל יודעים על הקשר המשפחתי שלנו, אבל אז ראיתי שבכל הידיעות כתבו בפירוט על שורשי המשפחתיים של הרמטכ"ל הנבחר: אבא שלו, שלמה הלוי (הזכור לי לטוב), הוא בנה של צילה הלוי, בתו של הרב דב קוק, אחיו של הרב אברהם יצחק הכהן קוק. כלומר, הרמטכ"ל הנכנס הוא נין של אח של הרב קוק.

טוב, אז קודם כול הודיתי בנימוס, בשמי ובשם ראש המטה הכללי, לכל אלה שבירכו אותנו על המינוי. לא כל כך היה נעים לי לספר להם שלמעשה פגשתי את הרמטכ"ל הנבחר רק פעמיים בחיי, וגם זה לא היה בהקשר משפחתי: פעם אחת בהרצל באזכרה של שכני, לוחם הצנחנים יהונתן איינהורן הי"ד שנפל במלחמת לבנון השנייה, ופעם שנייה באירוע של פורום מטכ"ל בתל אביב. ולא שלא היו אירועים משפחתיים של שבט קוק המורחב במהלך השנים. את אימו היקרה של הרצי הלוי, לינה, אני זוכה לפגוש שם שוב ושוב, וגם את אחיו. אבל הוא תמיד לא הגיע, לפעמים ממש ביטל ברגע האחרון, כי היה צריך להיות באותו זמן במקומות אחרים. מקומות כמו גבול הלבנון, מדבר מצרים, הים הגדול או בוא הערבה. ותמיד דיברו עליו במשפחה בהערכה גדולה. על הרצינות שלו, היסודיות, קור הרוח, הצניעות. יודעי דבר ניבאו, כבר לפני שנים, שבסוף הוא יהיה הרמטכ"ל (ואו, אחרי שיסיים את תפקידו כרמטכ"ל - הוא יגיע לאירועים המשפחתיים!). וכשאני אומר לפני שנים, הכוונה כבר לפני עשרים וחמש שנה. אולי יותר.

2 בקושי חלף יום אחד מאז ההודעה על המינוי, וכבר התחלתי להרגיש על כתפיי את כובד התפקיד. תראו, לענות למסורני ברכה זה החלק הכיפי בתפקיד קרוב־משפחתו־הרחוק של הרמטכ"ל. אבל מגיע עם זה גם עול שנופל על כתפך. פתאום אתה נכנס למתח מכל החלטה שנוגעת לצה"ל, מכל תמרון צבאי, מכל התבטאות של הרמטכ"ל. וזה עוד לפני שהלוי בכלל התחיל את התפקיד. בכתבה שפרסם עליו למחרת ההכרזה על המינוי יוסי יהושע, הכתב הצבאי של "דעות אחרונות", נכתב כך: "הלוי הוא יסודי, קפדן, שקט. מפקד שמבקש מפקדיו להילחם גם עם הראש, לחשוב. אבל אם יש משהו שמאוד מטריד אותו, יותר מכל האיומים, זו הלכידות החברתית המתפוררת. הוא הגדיר אותה לא פעם ככזו שמאיימת יותר מכל האיומים החיצוניים, ולכן הוא צפוי לעסוק בענייני צבא-חברה". אין פה ציטוט מדויק מפיו של הלוי, אבל אני מזה מקווה שהידיעה לא מדויקת. כלומר, שהלכידות החברתית לא באמת מטרידה אותו יותר מכל האיומים. משתי סיבות: קודם כול כי היא לא מטרידה יותר מכל האיומים. היא אולי מטרידה, אבל ממש לא יותר מכל האיומים. שני, כי גם אם יש מה לשפר בלכידות החברה הישראלית, לא נראה לי שזה תפקידו של ראש המטה הכללי של צה"ל. הסר דאגה מלבך, אדוני הרמטכ"ל, מחוץ לצבא יש מספיק אנשים משמאל ומשמאל שיעסקו ללא הפסק ב"לכידות החברתית המתפוררת". וצריך לבדוק היטב מה האינטרס שלהם להפחיד אותנו כל הזמן עם זה שאוטוטו פורצת כאן מלחמת אחים והלכה המדינה. אבל מה שלא יהיה, מפקד הצבא צריך לעסוק בצבא. בחיזוקו, בביצורו, במלחמה עיקשת באויב. ואין לי ספק שהרצי הלוי הוא האדם המתאים למשימה. חונכתי על זה מגיל צעיר.

3 אבל יש דבר אחד שקשור לחברה שכן צריך להטריד את הרמטכ"ל, למרבה הצער, שהוא ממש העסק שלו. וזה הניסיון הבלתי פוסק של גורמים קיצוניים להפוך את הצבא מגוף שבו יש במשך עשרות שנים דו־קיום מופלא בין כל חלקי העם השונים - ויותר מדו־קיום, יש בו רעות - למען מטרה משותפת אחת, הגנה על ביטחון מדינת ישראל, למקום של "סערות", של אג'נדות מגה־פרוגרסיביות, של הפחדה מכל סממן של זהות יהודית. שלא לדבר על חיוק רוח הלחימה ממקורותינו על ידי שיחות מרבנים או

הרב דב קוק, אחיו הצעיר של הראי"ה וסבו הגדול של הרמטכ"ל הנבחר הרצי הלוי (ושלי)

בקושי חלף יום אחד מאז ההודעה על המינוי, וכבר התחלתי להרגיש על כתפיי את כובד התפקיד. תראו, לענות למסורני ברכה זה החלק הכיפי בתפקיד קרוב־משפחתו־הרחוק של הרמטכ"ל. אבל מגיע עם זה גם עול שנופל על כתפך

סיורים במקומות הקדושים. בשנים האחרונות הרמטכ"ל נאלץ לבזוז הרבה מזמנו היקר כדי לפתור את ה"בעיות" שהתקשורת מזיפה כל הזמן. אני, כאמור, לא באמת מכיר את הלוי, אבל אני מאוד מקווה שבניגוד לרוב קודמיו, הוא לא יתרשם ממתקפת ה"שערוריות" בתקשורת (בעיקר בעיתון "הארץ"), וידע לשמור על צה"ל כצבא העם, כלב הקונצנזוס. הצבא לא אמור לשמש מעבדת הניסויים של ארגונים פמיניסטיים קיצוניים. למעשה הוא המקום האחרון להיות כזה, בהנחה שרוצים שהוא יהיה צבא חזק, מגובש ומנצח.

4 בשנת 1987 המילה הדוחה "הדתה" עדיין לא הומצאה, אבל אלה שמנסים היום בעזרתה לפגוע במערכת החינוך ובצה"ל, ניהלו כבר אז את אותו קמפיין נגד היהדות והמסורת. נכון, בשנים ההן זה היה בעצימות הרבה יותר נמוכה, אבל זה הספיק בשביל לגרום לחיים שלום הלוי, אז כבר בן שמונים, לפרסם את המאמר החרף הבא, שכותרתו "פרי הבאושים של החינוך". קראתי לאחרונה את הדברים בבילוג ההיסטורי המרתק של משה נחמני מארגון "אור האורות", וקיוויתי שגם נכדו של הכותב, הרצי הלוי יקרא, יגזור וישמור: "התעוררות קמה בחלק מהציבור על כך שלנציגי הציבור הדתי (במיוחד חסידי חב"ד) ניתנת רשות כניסה לבתי ספר ממלכתיים כדי להטיף 'לחזרה בתשובה', היינו אורח חיים יהודי מסורתי", כתב הלוי. "הורים התארגנו לעמותה או לאגודה כדי להתגונן מפני 'אסון' זה. אימהות מקוננות באמצעי התקשורת הכתובים והאלקטרוניים על גולת ילדיהן מבין זרועותיהן. אף אחד לא העלה את זיכרון הימים, לפני פחות מיובל שנים, כאשר ילדים נגזלו מהוריהם בכיוון הפוך, כשילדי תימן גזזו בכוח את פאותיהם, וילדי טהרן נשלחו בעל כורחם לקיבוצי השומר הצעיר וניזונו במאכלי טרפה, ונתחנכו ללא אֵלִ"ל".

וממשיך הסבא של הרמטכ"ל החדש וכותב: "במקביל לתיאורים המבהילים ומטילי הפחד של החזרה בתשובה, הגנו עדים למעשי ביזוי של מסורתנו הלאומית ושל מנהגינו המקובלים מדורי דורות... בימינו, חומות ירושלים לא הודעו, קירות המשרדים הממשלתיים לא קרסו, וכתבני העיתונים לא נאלמו, כאשר טירונים בצבא ישראל מכריזים שאין התנ"ך קדוש בעיניהם ואינם רואים טעם להישבע עליו, שאין הם מוכנים לשרת בחברון עיר האבות, ושהתנחלות ביהודה ושומרון היא בזבוז כספי הלאום. על זה יש רק תגובה אחת בקינות המסורתיות הישנות שלנו, שנאמני בית ישראל חוזרים ואומרים בתשעה באב: אוי, מה היה לנו!... אולם מה הפלא שחיילי צה"ל מסרבים לשרת ביריחו, בשכם ובעזה,

ולהגן על המתנחלים החלוצים היושבים בחברון? הרי על ההתפרקות מכל סימן של יהדות, על הברחה מכל אתגר ציוני לאומי, מכל מה שריח קל של קדושת הדורות נודף ממנו, יש מגינים בבית הנבחרים הישראלי בשם עתיד מדינת ישראל ובשם הדמוקרטיה המופקרת... מאין צמחו לנו הקוצים והדרדרים שאנו נתקלים בהם בחברתנו? ומאיזה אילן גדלו הפירות הבאושים? המסקנה אחת - משהו רקוב בממלכת החינוך שלנו".

5 ואי אפשר לדבר על הרצי הלוי יבדל"א בלי לדבר על הרצי הלוי הי"ד. הסופרת עמליה ארגמן־ברנע חזרה השבוע אל ירושלים של נעוריה: "מי שגדל בירושלים בשנות השישים ועבר את מלחמת ששת הימים הכיר את הרצי 'המקורי', הראשון. הרצי נפל חלל בקרב על שחרור ירושלים ביום הקרבות השלישי. לימים נולד לאחיו שלמה הלוי בן שנקרא אף הוא הרצי, שגדל לאורו ולזכרו של דודו יפה העיניים ובעל החיוך הבלתי נשכח. מי שגדל בירושלים של שנות השישים והלך לבית ספר 'מעלה' והשתייך לשבט הצופים הדתיים 'משואות', לא ישכח לעולם את הרצי הלוי הנערץ, המדריך, ראש השבט, ולימים הצנחן הלוחם. הרצי שהיה נשוי ליפה לבית מלצר, שנותרה בהיריון אחרי נפילת אהובה וקראה לבתה שנוולדה אחרי נפילתו של אביה אודית, על שהייתה אוד מוצל מאש... מי שזכה כמוני להכיר את משפחות הלוי ומלצר, לא ישכח לעולם את הטלפון שבישר על נפילתו בקרב של הרצי, ואיך מאותו רגע נורא שבו נודע על מותו של הרצי לא יכולנו עוד לשמוח על ניצחוננו המפואר במלחמת ששת הימים... שנים על שנים סיפרה לי אמא איך יפה נותרה באלמנותה ומעולם לא נישאה. וכשהייתי רואה אותה ברחובות שכונת רחביה עם צמתה העבותה על כתפה, הייתי עוברת לצד השני של הכביש מרוב צער ויראת השכול. היא הייתה עבורי סמל ליגון שאין לו מרפא".

6 אני לא גדלתי בירושלים של שנות השישים, אבל כן גדלתי על סיפור נפילת הרצי. אמא שלי סיפרה לי איך אחרי שחרור הכותל, אבא שלה, הרב שלמה הכהן קוק, שליווה את הלוחמים כרב הצבאי של מחוז ירושלים, לא חזר הביתה, כי הלך לחפש בין הפצועים בבתי החולים את בן דודו האהוב הרצי. בסופו של דבר הוא זה שהגיע לבית הדודים שלו, שלום חיים וצילה הלוי, והודיע להם על נפילת בנם.

באזכרה משפחתית שנערכה לפני כחמש שנים להרצי, דיבר בן דודו, עו"ד רמי קוק (שמו המלא, אגב, הוא אברהם יצחק הכהן קוק, על שם דודו הגדול. אם זה היה שמי לא הייתי מסכים שיכנו אותי באף קיצור או שם חיבה!). הוא סיפר על הצעיר המקסים והמוכשר, ועל התחושה במשפחה בימים שאחרי שחרור ירושלים. "בחוף הייתה שמחה אדירה, משפטים כמו 'הר הבית בדינו' או 'אני לא מאמין אבל אני נוגע באבני הכותל המערבי', ואצלנו פנימה - אני זוכר את צילה, אמו, יושבת עם עיתון ביד, בשפתיים רועדות, חשוקות, מנסה למנוע מהבכי לפרוץ החוצה, ואומרת: 'זאת הייתה מלחמה צודקת, זה היה כדאי, אבל מי ששילם את המחיר, אי, מי ששילם את המחיר...' ואז השפתיים שלה לא עמדו יותר בלחץ. כולם בחוף היו באופוריה, הוסיפו בית לירושלים של זהב" - ואצלנו במשפחת קוק ישבו שבעה. אני זוכר את חיים, אביו של הרצי, מקפל לאט לאט את התפילין שלו אחרי תפילת שחרית, ונותן לי ביד רועדת גלויה. הכרתי מיד את כתב היד של הרצי. הרצי הביע בשורות קצרות דאגה לבני המשפחה, והגלויה נחתמה במילים: 'להתראות בקרוב'. חיים היה חוזר על המילים האלה: להתראות בקרוב. להתראות בקרוב... היה יגון כבד בבית. אנשים באו והלכו ולא מצאו מילים.

"באחד הימים נכנס לתוך הסלון ידיד המשפחה, ר' אריה לוי. גם האיש שהיה פה מפקד מרגליות ישב בשקט, בצד. כשהוא קם ללכת, הוא רכן אל חיים. אני זוכר שהוא כאילו דיבר אל שניהם, אל המרווח שבין חיים לצילה, ואמר בלחישת: 'המקום ינחם אתכם'. כשגמר, הוא נפנה לצאת, אבל אז הוא חזר, החזיק את הפנים של חיים בשתי ידיו ואמר לו: בדרך כלל כשאומרים 'המקום ינחם אתכם' מתכוונים לקדוש ברוך הוא, שימציא נחמה. אבל כאן - הרצי נהרג בקרב על ירושלים. אז המקום ינחם אתכם. ירושלים תנחם אתכם".

רמי לקח נשימה, וסיים: "המילים האלה נתנו לנו כוח אז, ונותנות כוח כל שנה בכ"ב באייר, בהר הרצל, שם הרצי נשאר לנצח בן 23. יהי רצון שהמקום ייתן לנו כוח להמשיך ולזכור, אמן". ●

אתר גני יונתן להגשמת חלומות

אחוזת יונתן

"הגענו מהעיר לאחוזת יונתן מקום מחבק שכיף לבנות בו חיי קהילה עם חברה נעימה ופעילה. גם הנכדים מגיעים ונהנים מהמרחבים מסביב! ממליצים בחום!"

אסתר ואברהם גרוס מבני ברק

מכביש 6
3 דקות

בית כנסת ומרכז
מסחרי במתחם

נוף כפרי
ואוויר נקי

מרכזי קניות,
תרבות ובריאות
במרחק הליכה

קהילה פעילה
ואיכותית של אנשים
טובים, כמוכם

דירה מרווחת
במיקום מרכזי
על שמכם בטאבו
(ללא פקדון)

חזון קהילתי חדש לבני 55+

חפשו בגוגל:

www.ahuzatyonatan.co.il

אחוזת יונתן יד בנימין

0723950738

אחוזת יונתן
החיים החדשים שלכם

פי.סי.פרות ילדים

שלפתי בגאווה קלאסיקה ישראלית שהייתי משוכנע שתעשה עליו רושם גדול. חסמב"ה. שהרי מי לנו כירון זהבי האגדי כדי לשרש את רוע מעלליו של החנון ולהטמיע ביעקבין הצעיר ערכים טובים ופטריוטיזם ראוי לשמו. מה גם שספר טוב תמיד נשאר רלוונטי. "מה זה המנדט הבריטי?" שאל היעקבין מיד כשהתחיל לקרוא את הספר.

"הבריטים שלטו בארץ פעם", תיווכתי לו, "עד שהסתלקו בסוף". "ספוילר!!!" הוא צעק וסתם את האוזניים, כאילו הקיום שלו בארץ כאדם יהודי תחת שלטון עצמאי הוא לא דבר שכבר נודע לו בשלב כלשהו.

אחרי כמה עמודים נוספים הוא המשיך לקנטר.

"למה קוראים לאהוד השמן אהוד השמן?"

"כי הוא היה שמן כמובן", עניתי בזריזות, מתוך הבנה שהחנון ממש הרס לילד את הבנת הנקרא.

"כן, אבל למה קוראים לו דווקא ככה? זה שיימינג".

הנה התחלנו עם הטרלול הפרוגרסיבי.

"אולי השיימינג הזה יעזור לו לעשות משהו בקשר למשקל שלו, חשבת על זה?" התעצבנתי.

"אה, אז בספרי ההמשך הוא יורד במשקל?" שאל הילד.

"חס חלילה, עם כזה כינוי קלטי לא משחקים", הרגתי אותו.

"ולמה קוראים למגנשה התימני מגנשה התימני?"

אוקיי, יכול להיות שטעיתי בבחירת הספר.

"כי הוא תימני, מה זאת אומרת, זו בושה להיות תימני?" החזרתי את הכדור למגרש שלו.

"אם ככה אז למה לירון זהבי לא קוראים ירון האשכנזי?" הוא הקשה.

"כי הוא המנהיג של החבורה", עניתי בלי הרבה מחשבה.

"אה", הודעתי הילד, "אז זה מובן מאליי שהוא אשכנזי".

"לא לא, חס וחלילה!" תפסתי את עצמי.

"אה, אז יש מצב שהוא מרוקאי?"

"לא סביר".

"למה?"

"אם הוא היה מרוקאי, היו קוראים לו ירון המרוקאי".

"מה?"

הייתי צריך לחשוב מהר.

"תבין", ניסיתי להחליק את הסיפור, "זה לא עניין עדתי, פשוט ירון הוא המנהיג אז כל כינוי רק יצמצם את הדמות שלו".

"אהההה", הפנים הילד, "כמו לקרוא לסגנית המפקד תמר היפה".

"טוב, עוזב חסמב"ה!" חטפתי ממנו את הספר והשלכתי אותו כמטחוני קשת מתוך הבנה שהספר האהוב הפך למלכודת פי.סי. שאי אפשר לצאת ממנה מבלי לסכן את התדמית הכל כך מגניבה והיפית שטיפחתי בעמל כאמור לעיל.

"הכי חשוב שהילד קורא", אמרה אשתי כשראתה אותי מדופרס על הספה בסוף היום, "פחות משנה כרגע מה".

אז שחררתי. הוצאתי את הספרים שלו ונתתי לו לקרוא מה שבא. ומה אתם יודעים, בעשר בלילה כששלחתי אותו לישון, הוא הלך לצחצח שיניים תוך כדי קריאת איש הכלב, וברוך ה' נתקע עם הראש ישר בקיר של הסלון. סוף סוף קצת נחת. ●

אני יודע שקשה להבחין בזה מבעד לפרסונה המגניבה וההיפית שטיפחתי במשך השנים, אבל סחבק בילדותו היה תולעת ספרים לא קטנה. אומנם לא הגעתי לרמה של מו"ר אבי שבילדותו קרא ספר תוך כדי הליכה ואז נתקע, כמה אירוני, בעמוד, אבל האמינו לי שלא הייתי רחוק. וכמוני דאז כן בני דהיום, בולע ספרים בשקיקה כאילו אין יוטיוב בעולם. אבל לצערי הרב, מדובר באותה סדרת ספרים בלתי נגמרת, הלא היא "יומנו של חנון".

למי שלא מכיר, מדובר בסדרת ספרים העוקבת אחר ילד בשם גרג שמתחשבות ליבו רק רע כל היום ובחרותו מביישת את בחרותו. בעזרת אינ-ספור איורים מבודחים אנו מלווים את הממזור בתחבולות יצור ומקווים לשווה שיואל המחבר להביא אותו על עונשו לאלתר. ואחרי הבן הסורר הזה עוקב הבכור היעקבין בדבקות, ובאמצעות תחנונים ממוקדים לסבים ולסבתות הצליח למלא את מדפו וכרסו בש"ס הסטרא אחרא לא עלינו.

על כל פנים, לעזרת חבר הגיע ידידי כקולגה לי, נדב נוה, וחיבר סדרת ספרים מצד הסטרא אחלה - 'החיים על פי ינון', העוקבת אחר ילד טוב הימנו. אומנם הספרים נחלו הצלחה אצל היעקבין הבכור, אבל כנראה הנוה הזה עסוק עד מעל צוואר בפרויקטים מניבים, אחרת קשה להסביר את קצב הוצאת הספרים שלא עונה על הדרישה. וכך, היעקבין שב על קיאו וחזר לקרוא על אותו ילד שאיננו פלא.

כשתפסתי אותו באחד הימים קורא 'יומנו של חנון' 42: גרג מפריע לפעילותו התקינה של חדר מיון, החלטתי שגם חינוך הוא אופציה, ולקחתי את הילד לשיחה. הסברתי לו שהוא טועה בהכול ושאינו בדיוק להפך. בחינת דברים היוצאים מן הלב. אבל גם אני האונתי לפודקאסט הורות אחד או שניים, אז כדי לא להיות מאה אחוז שלילי, הצעתי שימצא לו חלופות.

"אני מוכן לקרוא 'איש הכלב'", הוא הציע.

"על מה זה?" שאלתי.

"זה קומיקס על שוטר וכלב שהיו בתאונה ואז הרופאים החליטו לתפור את הראש של הכלב על הגוף של האדם וכך נוצר איש הכלב.

זה קורע מצחוק".

מה כל כך מצחיק בהליך רפואי מורכב כל כך, רק השד יודע. אבל כנראה ההשפעה של ספרי החנון הייתה חמורה משחשבותי והבן שלי איבד כל שמץ אמפתיה שהייתה לו.

הבנתי שלא ממנו תבוא הישועה. התבאתי את כל הספרים המזיקים ושלפתי מן המוכן ערמת ספרים בתקווה לגמול אותו מהחנון באמצעות ספרי הילדות האהובים שלי.

יצאנו לדרך עם 'דני דין הרואה ואינו נראה', ספר ילדות קלאסי. תוך כמה דפדופים הילד התחיל להתלונן שאין מספיק תמונות. "אין הרבה תמונות כי דני דין אינו נראה", הסברתי לו את הוורט, אבל הילד החליט שלא רק שדני דין אינו נראה, הוא גם אינו נקרא. ניסיתי לעניין אותו ב'האיש הקטן' של אריך קסטנר והוא אכן התלהב מאוד. אבל עד מהרה התברר שהוא פשוט חשב שמדובר בגרסה הספרותית של אנט-מן, הלא הוא איש הנמלה. כשהתברר לו שהאיש הקטן לא גדל חזרה או נלחם ביצורים סגולים מעולמות אחרים, הוא השליך את הספר הצידה במהלך שלדעתי חושף מי פה האיש הקטן האמיתי.

אבל אני לא התרגשתי, את התותחים הכבדים שמרתי לסוף.

"למה קוראים לאהוד השמן אהוד השמן?"

"כי הוא היה שמן כמובן", עניתי בזריזות, מתוך הבנה שהחנון ממש הרס לילד את הבנת הנקרא.

"כן, אבל למה קוראים לו דווקא ככה? זה שיימינג". הנה התחלנו עם הטרלול הפרוגרסיבי.

"אולי השיימינג הזה יעזור לו לעשות משהו בקשר למשקל שלו, חשבת על זה?"

החלטתי להקים מוזיאון בסגנון מדאם טוסו שייקרא 'מדאם too-soon' ובו יהיו בובות שזווה של אישים שחוקרים לומר האם יהיו זכאים בעתיד לבובת שזווה של מנצח

מדאם too-soon

בדרך לאיקאה
אשתי: מאלו כדאי שנחשוט טוב טוב מה אלחנו רוצים כדי שלא נסתובב שם שעות אלו: סאור

מזיזים לאיקאה
אשתי: אוקיי, אז מה אלחנו רוצים? אלו: לחזור הביתה
אשתי: יאללה היינו פה

במוצ"ש האחרון הציגו גם חילונים לרופאת הסטנדאפ שלי, שזה מאלו מנחם, כי בדרך כלל כשיש לי חילוני ברופאה זה בעלל שהוא חזר בעללה תוך כדי

אלו פאם יפני זקן מה הסוד שלי
לאריכות ימים
אלו להם אני בן
29
ואני נראה ככה
בעלל הסיגריות

צילומים: שאטרסטוק

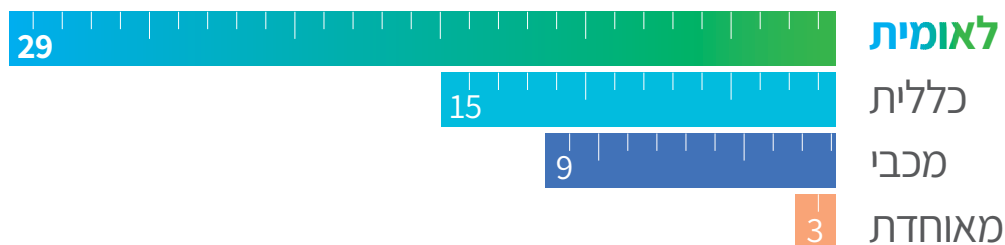

בית עם גינה
ונוף ללאומית

בשביל איכות החיים עוברים לבנימין והשומרון

בשביל איכות הבריאות עוברים ללאומית!

לאומית מובילה את שירותי
הבריאות בבנימין ובשומרון
עם 29 מרכזים רפואיים קרובים אליכם

חפשו את המרכז
הרפואי הקרוב אליכם

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

חתימה טובה

למערכת הביטחון יש דרך יצירתית להתמודד עם הטרור. אני לא חולק עליה, אבל יש לי הצעת ייעול

אחרי שהמחבלים יקבלו את הטיפול הטוב ביותר, הם יחתמו על התחייבות לא לחזור לטרור ויחזרו הביתה. הפיגוע בבקעה

**חשוב מאוד לצייד את לוחמי צה"ל
בנשק מתקדם למקרה של היתקלות
במחבל שלא חתם. הוראות
הפתיחה באש צריכות להיות
ברורות מאוד: עצור, עצור סיסמה,
עצור לחתימה, ורק אז דריכה של
העט וירי דיו לרגליים**

נכוו בכל חלקי גופם אבל אל דאגה - מערכת הביטחון דאגה לאשפז אותם במחלקת הכוויות הכי מתקדמת בארץ והם יקבלו את הטיפול הטוב ביותר שהמדינה יכולה להציע, כולל ניתוחים פלסטיים, שיקום ופיזיויים מהביטוח הלאומי (זו הייתה תאונת עבודה), ואז, רק אז, יחתימו אותם על התחייבות לא לעסוק בטרור וישלחו אותם הביתה. כי אחרי הכול, מה אתם רוצים? לפוצץ את בתי הסוהר במחבלים - סליחה, פעילים - שיאכלו וישתו על חשבוננו ויעברו בכלא השתלמות למחבלים - סליחה, פעילים - מתקדמים? אפשר לממן להם תואר אקדמי גם מחוץ לכותלי הכלא, לא חייבים להחזיק אותם בצפיפות דהומניטרית שתקומם עלינו את ועדת זכויות האדם של האו"ם ואת ההאקרים מכל העולם שרק מחכים שנעשה טעות כדי שתהיה להם סיבה לתקוף אותנו.

בניגוד לממשלה הקודמת, המדיניות של הממשלה הזאת היא לעשות יותר: יותר כסף לחמאס, יותר אישורי עבודה לתושבי עזה ויו"ש, יותר העלמת עין ממסתננים, יותר הבלגה על זריקות אבנים, הרבה יותר אור ירוק לבנייה לא חוקית בשטחי C. אלא אם כן זו בנייה של יהודים, ואז חייבים להרוס אותה מיד לפני שההאקרים ישמעו עליה. אנחנו לא צריכים שהם ינסו להוריד לנו רכבת מהפסים, בשביל זה יש לנו בדואים בנגב וחמאסניקים עם טילי נ"ט על גבול רצועת עזה.

הוראות פתיחה בעט

תראו, אני הקטן לא מתיימר להגיד לראשי מערכת הביטחון איך לפעול, אבל אני חושב שהגיע הזמן לצעדי התייעלות. במקום שהמחבלים - סליחה, הפעילים - יחתמו על התחייבות, ילכו הביתה, יעשו פיגועים, ייתפסו ושוב יאלצו לחתום על התחייבות, אפשר לפשט הליכים ולהחתים אותם על מגו שנתי.

זה פשוט מאוד: כל פעיל נרשם במערכת, מקבל שם משתמש וסיסמה ויכול לבחור את זמני הפיגועים המועדפים עליו. יכול להיות שיהיה קצת בלגן בהתחלה, כמו בכל מערכת חדשה, לכן חשוב מאוד להקים תמיכה טכנית יעילה כדי לוודא שכל פעיל יקרא את תנאי השימוש, יאשר אותם, יחתום על התחייבות לא לעסוק בטרור ורק אז ייצא לפגע. צריך לגייס לשם כך מוקדנים בעלי הבנה קיברנטית, יש האקרים מכל העולם שאני בטוח שישמחו לעזור. על הדרך אפשר להיעזר בהם גם לתפעול מערכות מורכבות יותר כמו כיפת ברזל, איסוף מודיעין של 8200 והכנסת טכנולוגיות חדשות במפעל המזורז ההוא בדימונה. מה כבר יכול להשתבש בדרך?

בכל מקרה, חשוב מאוד לצייד את לוחמי צה"ל בנשק מתקדם למקרה של היתקלות במחבל שלא חתם. הוראות הפתיחה באש צריכות להיות ברורות מאוד: עצור, עצור סיסמה, עצור לחתימה, ורק אז דריכה של העט וירי דיו לרגליים. לפני כל יציאה לפעילות המפקדים יבדקו את אפודי החיילים ויוודאו שלכל חייל יש בפאוק' אחד את רב המכר 'הוראות פתיחה בעט' מאת הפרקליט הצבאי הראשי, ובפאוק' השני טופסי התחייבות חד-פעמית לפרישה מכל פעילות טרוריסטית במסגרת מבצע 'הסבר פניך לפעיל'. רצוי מאוד שלכל מ"כ תהיה נקודה חמה ניידת, למקרה שהטפסים יאזלו והחיילים יצטרכו להוריד חדשים מהאינטרנט תחת אש צולבת.

אין ספק שמדיניות נבונה זו תביא לרגיעה ממשית, כי פיגוע שיתבצע על ידי פעיל שחתם על התחייבות לא ייכנס לסטטיסטיקה. ככה הממשלה תציג סוף סוף ירידה דרסטית בפעילות הטרור, ותוכל להתפנות למשימה הלאומית האמיתית: מלחמת חורמה בביביסטים. ●

לא מזמן שמעתי מומחה ישראלי ללוחמת סייבר, שהסביר שמה שהכי מטריד את מערכת הביטחון הוא מתקפה מרוכזת של האקרים. כל מיני שונאי ישראל משועממים מנסים מדי פעם לעשות בלגן באתרים ישראליים, ופה ושם גם מצליחים. הארגונים הפלשתיניים מנצלים את זה ומפיצים ברשת תעמולה אנטי-ישראלית (לא מבין למה להם להתאמץ, הם יכולים פשוט להפיץ את 'הארץ') כדי לגרום לחבר'ה האלה להתעצבן ולצאת לנקום בישראל. זאת אומרת הם לא צריכים לצאת, אלא דווקא להיכנס לאינטרנט ולחפש פרצות אבטחה.

בקיצור, הסיוט של מערכת הביטחון הוא אירוע מתקופת שיקומם עלינו גל של האקרים מכל העולם, שרובם כנראה יתנפצו על חומות האבטחה של לוחמי הסייבר המעולים שלנו, אבל כמה מהם עלולים להצליח להפיל את החשמל במדינה, להשבית רשויות מקומיות, או יותר גרוע - לשתול בטלפוןמפטר של יאיר לפיד כל מיני אמירות מביכות. בעצם יכול להיות שהם כבר עושים את זה.

לכן מערכת הביטחון שלנו עושה הכול כדי להרגיע, לשמור על שקט בכל מחיר ולקרר את ההאקרים כדי שלא יתחממו עלינו. וזה הכי הגיוני בעולם. הנה, קחו למשל את המקרה של חליל עוואודה, פעיל הג'יהאד האסלאמי (אסור לקרוא לו מחבל, זה מעצבן את ההאקרים), שפתח בשביתת רעב במחאה על זה שלא משחררים אותו מהכלא. במערכת הביטחון נלחצו מכך שהוא ימות, מה שיגרום לו להפסיק להיות פעיל, מה שעלול לגרום להאקרים להיות פעילים, והבטיחו לו שאם הוא מתחיל לאכול הוא משתחרר תוך חודש וחזור אל האוכל של אשתו, מה שיגרום לו להתגעגע מאוד למטבח של הכלא.

אבל מערכת הביטחון שלנו לא פראירית. לאדון עוואודה הובהר שהוא חייב - חייב! - לחתום קודם על התחייבות חד-משמעית לפרישה מהקריירה שלו כטרוריסט מורשה, אחרת אין מה לדבר על שחרור. הוא באמת חתם, ועכשיו אם הוא יפר את ההבטחה שלו גם אנחנו לא נקיים את ההבטחה שלנו והוא לא ישתחרר בעוד חודש, אלא רק אחרי חתים. ואם הוא יעסוק בטרור אחרי שנשחרר אותו? אז אל"ף, זה לא יקרה כי הוא חתם במו ידיו וידוע שמחבלים הם אנשים הגונים, הם תמיד מקיימים הבטחות. ובי"ת, אם הוא כן יעשה פיגועים תמיד אפשר לסכן את חיילינו ולשלוח אותם להחזיר אותו לכלא, משם הוא כבר לא ייצא יותר לעולם. אלא אם הוא יחתום על התחייבות שהפעם הוא עוזב את הטרור באופן סופי, מוחשי ומוחלט לפחות למשך חודשיים. אז שבני גנץ ישחרר אותו כמחווה לאבו מאזן, ואז ההאקרים מכל העולם לא יוכלו לתקוף אותנו גם אם הם נורא ירצו, כי לא תהיה להם הצדקה מוסרית לכך.

לא לרדת מהפסים

יש לציין שמדיניות ההרגעה מוכיחה את עצמה מעל ומעבר, ובאמת האקרים לא מנסים לפגוע בנו כמעט בכלל אלא רק כל הזמן. מצד שני השטח שקט לגמרי וזה העיקר. כלומר בשנה האחרונה יש עלייה חדה במספר פיגועי הירי, הבקת"בים, האבנים, הסלעים, הלינצ'ים, ההשתוללויות, ההתגריות וההטרדות (רשימה חלקית), אבל זה לא קשור למדיניות הממשלה אלא לעלייה של המחירים בכל העולם אז אין מה להתרגש, העיקר שהשקט נשמר.

הנה, קחו לדוגמה את הפיגוע שהיה השבוע בבקעה. המחבלים ריססו בקליעים את אוטובוס החיילים ואז שפכו עליו בנזין וגיסו להצית אותו, אבל זה לא עזר להם כי הם לא הצליחו לברוח. זאת אומרת הם כן הצליחו לברוח, אלא שאז הרכב שלהם התלקח והם

שמיים וארץ הפקות גאים להציג

*2207

קופת תל אביב

בררכת הסולטן 28/29.9

סליחות והשירים

דוד ד'אור מארח:

עידן עמדי . עמיר בניון . קובי אפללו . שולי רנד . שלומי שבת
ניהול מוזיקלי: תומר הדדי

הטבה מיוחדת ללקוחות לאומי
60 ₪ הנחה לכרטיס
 למחזיקי כרטיס אשראי עם לוגו לאומי

לרכישת כרטיסים
 היכנסו לאתר קופת תל אביב

לאומי

leumi

הכי נוח

ברכישה בכרטיס אשראי בנקאי עם לוגו לאומי. עד גמר המלאי. עד 4 כרטיסים ללקוח. מלאי מינימלי 2,000 הטבות.
 אי עמידה בפירעון ההלוואה או האשראי עלול לגרום חיוב בריבית פיגורים והליכי הוצאה לפועל.

תפילה מעומק הנפש

המחלקות למתמודדי נפש מזמנות אתגרים בלתי אפשריים למטופלים הדתיים. קואליציית ארגונים חדשה שהחלה לפעול בתחום מקדמת יוזמה חשובה: ייסוד מניינים שיאפשרו גם לדיירי המחלקות לקחת חלק בתפילות שבת וחג

“אין כמעט נוער מתמודד נפש שנשאר דתי”, אומרת ורד בכאב, ומשם היא התחילה לפעול ולהפעיל. “אחרי שחיקה של אשפוזים במקומות שאין בהם שום שמירה ושום אווירה וגם אין תפילות, אין סיכוי שמשוהו מהזהות יישמר. זה לא חייב להיות כך”. הטענה לא מופנית רק לבתי חולים. גם כשהנערים יוצאים מבית החולים, אין להם מוסדות חינוך מותאמים (פנימיות פוסט־אשפוזיות) שיקלטו אותם. וכך, מי שיוצא או יוצאת מאשפוז צריכים לבחור: או להשתלב מחדש לתוך המיטה והכרית וכך בעצם לקדם את האשפוז הבא, או ללמוד במקומות שמתאימים לנפש שלהם אבל לא לאורח החיים שלהם. מי יכול להישאר דתי?

“לפגוש מישהי במצבי, עם מטפחת”

לאחרונה הקימה ורד יחד עם משפחות, רבנים, אנשי חינוך וטיפול, פסיכיאטרים וארגונים מהציונות הדתית את קואליציית הארגונים הדתיים לבריאות הנפש. זה קרה בגלל שמדרשה לבנות לא רצתה לקבל את הבת שלה לאחר שהייתה מאושפזת. זאת למרות שהבת סיימה שנת שירות לאומי וחיה חיים מלאים וגורמטיביים. ילדה שהיא מרכז חברתי. בהתחלה השירות הלאומי לא רצה לקבל אותה בחזרה אחרי האשפוז, והיה צורך להילחם עבור הזכות לשרת ולהתנדב. בסוף השנה, כשביקשה ללמוד תורה, המדרשה לא הסכימה לקבל אותה בשום אופן. לא עזרו התחנונים. ה”לא” היה מוחלט וחתום. ורד הבינה שכדי לעשות לבתה, ולכל בנות הציונות הדתית, מקום בתוך המגזר שלהן - צריך לפעול.

“גיליתי שהציבור החרדי משופע בארגוני בריאות נפש, וגם המגזר החילוני יודע לעזור לעצמו, אבל אצלנו, שאנחנו מגזר עם צרכים ייחודיים משלו - אין כלום”. הקואליציה מדגימה שותפות נדירה של קצוות בציונות הדתית. היא עוסקת בהסברה לשיבות הסדר, מכינות ומדרשות (“ההיענות מדהימה”) ופועלת להקים למשפחות מרכזי תמיכה, שלדברי ורד חיוניים כמו חמץ: “כמה רציתי לפגוש מישהי כמוני, עם מטפחת, שעוברת את מה שאני עוברת, שמדברת את אותה השפה”, היא מספרת. אנשי הקואליציה עמלים להקים מוסדות פוסט־אשפוזיים דתיים, לייסד מוקד חם שיאויש באנשי מקצוע דתיים, וגם משתדלים לחבק כל משפחה דתית מתמודדת במתן אופן קשבת, הכוונה, סיוע במיציא זכויות ואפילו שליחת זר פרחים למשפחות שיקיריהן נמצאים באשפוז.

אבל יש משהו שגם מי שאיננו איש מקצוע יכול לעשות, צריך רק לב טוב ומסירות: השלמת מניינים בבתי חולים. הפיילוט היה בבית החולים גהה לפני מספר חודשים והופעל על ידי נעם קרונפלד, שעורך שם קידוש בכל שבת בבוקר כבר למעלה מעשור. הוא מגיע אל הנוער המאושפז, משוחח איתם ועושה להם שבת. קרונפלד גייס גברים למניין ליל שבת, וגם נשים מגיעות ומתפללות עם הבנות, מעודדות אותן להשתתף, להרגיש קצת בית, לדבר עם אלוקים. הניסיון הזה הצליח. למרות הנבואות השחורות, היום מתקיים שם מניין קבוע. עכשיו ורד וחבריה שואפים שבכל בתי החולים הפסיכיאטריים יתקיימו מניינים בחגים הבאים עלינו לטובה. זה לא פשוט כמו כניסה לבתי חולים רגילים, אבל זה אפשרי. “כל קהילה שמכבדת את עצמה עושה היום קייטנות חלומות” לנוער נכה או חולה. עזבו חלומות, אני מדברת על דברים בסיסיים”, היא אומרת, ומשוכנעת שההיענות לתפילות בגהה היא רק התחלה.

אז אם יש ליד ביתכם מרכז לבריאות הנפש שיש בו מאושפוזים בשבתות ובחגים, אתם מוזמנים להאיר להם את החג בתפילה משותפת. יש לי הרגשה שהתפילות האלה מגיעות למקומות מיוחדים שם למעלה. ●

איור: שאול גרד

ורד עשתה את השבת עם בתה ונדהמה מאווירת החול במקום. יש טלוויזיה פתוחה לאורך כל השבת, שמציגה את בוב ספוג. אין ספרים או משחקים להעביר איתם את הזמן. על תפילה, קידוש, ארוחת שבת או זמירות אין מה לדבר. אתם יודעים מה, עזבו אווירה. חברה סיפרה שהבן המאושפז שלה מחפש נטלה. כן כן, כזאת מפלסטיק, לא משהו מפואר. העיקר שיוכל ליטול את ידיו בבוקר. אין. היא מביאה והנטלה נלקחת. בית החולים מספר שאלה המנקות, שמשתמשות בנטלה כדי לשפוך מים. אבל הוא לא עושה מאמץ לקנות ולהתקין שרשרת שתקבע את המוצר הבסיסי הזה לברז.

הבת הגדולה של ורד מזומן־אביעד סיימה את בית הספר היסודי בחינך רחב. תלמידה טובה, מקובלת חברתית, מה צריך יותר. אבל אז הגיע הזמן ללכת לאולפנה האזורית, ושם הכול הסתבך. הבנות שהגיעו מיישובים שונים חיפשו את מקומן החברתי, והתפתח מאבק שהיה רע לתפארת. גם מסיבת בת המצווה היפה שחגגו לה ההורים לא הצליחה להשקיט את המצוקה הנפשית שהילדה נקלעה אליה. אחרי פסח המצב הידרדר עוד. האולפנה קראה לאם ואמרה לה: קחי את הילדה, וכשהיא תרגיש טוב, תחזירי אותה. כן. ככה. בלי הכוונה, בלי עזרה, בלי חיבוק. הבת הרגישה שאין לה כוחות, ואחרי תקופה ביקשה להתאשפז בבית חולים פסיכיאטרי. רק כך, חשה, תהיה לה הגנה. ורד הסכימה.

בית חולים פסיכיאטרי, שלוש לפנות בוקר. הקבלה למחלקה הסתיימה. הילדה קיבלה חדר שבו תבלה בשבועות הקרובים, עד שתתחזק. בעולם בריאות הגוף, אמא נשארת לישון ליד הבת שלה על כורסה מתקפלת. זה לא נוח ואין פרטיות, אבל אמא או אבא לא עוזבים את הבת החולה. הם לא משאירים מאחור ילדה צעירה בעולם של מבוגרים וכדורים ותרופות ושמות לטיניים מסובכים. אבל בעולם בריאות הנפש זה אחרת. אמא חייבת ללכת, אסור לה להישאר. “זה היה רגע מאוד מאוד קשה. הייתי צריכה לנטוש את הבת שלי מאחורי חומות בטון וללכת”, הקול שלה נסדק גם היום, הרבה שנים אחרי הפרידה ההיא. לקראת שבת הביאה ורד לבתה בגדים חגיגיים וסידור, כדי שתרגיש את הקדושה. היא החליטה שלא להתרחק ועשתה את השבת בבית אורנית של עזר מציון, המיועד למשפחות של חולי סרטן המאושפזים בבית החולים.

יש כל כך הרבה מה לכתוב על זה. על ההבדל בין חולי הגוף לחולי הנפש. על התמיכה בחולי סרטן לעומת התמיכה שמקבלות משפחות עם ילד שחולה בדיכאון או באובדנות. על התהילים שהקהילה אומרת, על מבצעי החסד, על הארוחות החמות שתקבל משפחה במקרה של מחלה גופנית (וזה נפלא ונהדר!) לעומת הוואקום הגדול והכואב והבדידות שנגזרת על משפחות עם מחלה נפשית. נכון, פעמים הדבר מתחיל מהסתרה של משפחת החולה, כי הדעות הקדומות מביאות לבושה, והקושי רק גדל והופך בלתי נסבל. אבל גם אם המשפחה בוחרת שלא להסתיר, היא לא תמיד מקבלת עשירית מתשומת הלב והתמיכה שמקבל חולה רגיל. וכך גם בבית החולים, בצ'פרים, בחלוקת ממתקים ומתנות. יש מחלקות שלא מפסיקים לבקר בהן. למחלקות בריאות הנפש אין בא. גם אין משלוח.

“אין כמעט נוער מתמודד נפש שנשאר דתי”

ורד עשתה את השבת עם בתה ונדהמה מאווירת החול במקום. יש טלוויזיה פתוחה לאורך כל השבת, שמציגה את בוב ספוג. אין ספרים או משחקים להעביר איתם את הזמן. על תפילה, קידוש, ארוחת שבת או זמירות אין מה לדבר. אתם יודעים מה, עזבו אווירה. חברה סיפרה שהבן המאושפז שלה מחפש נטלה. כן כן, כזאת מפלסטיק, לא משהו מפואר. העיקר שיוכל ליטול את ידיו בבוקר. אין. היא מביאה והנטלה נלקחת. בית החולים מספר שאלה המנקות, שמשתמשות בנטלה כדי לשפוך מים. אבל הוא לא עושה מאמץ לקנות ולהתקין שרשרת שתקבע את המוצר הבסיסי הזה לברז.

ועוד אתגר, המחלקות אינן נפרדות. כך בנות שנמצאות במצב נפשי שביר עלולות להיחשף להטרדות מצד בני המין השני, כאלה שביזיונים הם אנשים מקסימים, אבל כרגע נמצאים במצב נפשי שגורם להם להעליב ולפגוע. ההפרדה, שמאפשרת שמירה על צניעות ועל מוגנות, נמצאת כרגע רק במחלקה ב' מעייני הישועה, ואין שם מקום לכולם.

ראש השנה בגני ירושלים

בואו להנות מאווירת חג מרוממת בסטנדרט
הגבוה והעשיר של מלון גני ירושלים

הרב שלום כהן
המרצה הבכיר
ובעל התפילה הותיק

הרב צביקי ליפנר

הרב קובי לונשטיין

הרב יצחק טובלי

שריינו חדרים עכשיו: 02-6558888

כשרות
גלאט מהדרין

ההרשמה לחג
סוכות בעיצומה
מהחג וההרשמה!

חדרים נוחים ומרווחים
מרפסת נוף לכל חדר

תפריט חגיגי ומגוון
בכשרות מהדרין

תפילות חג עם מיטב החזנים
2 מניינים - ספרדי ואשכנזי

A close-up photograph of a hand holding a stack of silver coins, poised to drop them into an open palm below. The background is a soft-focus green, suggesting an outdoor setting with foliage.

מיזם האחדות של 'נדיבי ארץ': שיתוף פעולה בין ארגוני התורה והחסד על מנת לקיים מצוות שמיטת כספים בהידור

קהילות רבות בכל הארץ, גמ"חים ואנשים טובים באמצע הדרך: מיזם 'נדיבי ארץ' רותם אליו ציבור גדול שמרוויח הזדמנות של פעם בשבע שנים לקיים מצוות שמיטת כספים וצדקה, תוך סיוע לאנשים שנמצאים במצוקה כלכלית. "אנו בנדיבי ארץ רואים בחיבור בין 'פעמונים' למקימי חיבור טבעי לשותפות אמיתית לקיום מצוות שמיטת כספים, מצווה שאנו זוכים לקיים רק פעם בשבע שנים" // **דביר עמר**

צילום: איתמר נוי מן

ישראל ליבמן, מנכ"ל ארגון 'מקימי': "אני רואה במיזם נדיבי ארץ את הדבר הכי מבורך, וכל מי שבתחום הזה של סיוע למשפחות צריך להיות ביחד כמה שיותר. יותר מכך, הרבה פעמים השותפות מביאה לכוח יותר גדול גם מצד התורמים, הם אומרים 'איזה יופי, אנחנו רואים את הביחד', נותן לנו יותר חשק להיות שותף.

ישר: אין מלווים ואין לווים, אין אדונים ואין עבדים, כולם מתחילים מנקודה אחת. כאשר מתחילים כולם מסדר בראשית, הסידור החברתי צודק יותר ומשוכלל יותר.

בנוסף, ישנה מצוות עשה מן התורה להלוות כסף לעני. "זו הזדמנות נדירה של פעם בשבע שנים לקיים מצוות שמיטת כספים וגם לעזור לאנשים שנמצאים במצוקה כלכלית במצב הנוכחי", אומר הרב יהודה עמיחי, ראש מכון התורה והארץ. "הלל ראה שהמצב גרוע ואנשים לא רוצים להלוות בשביעית, לכן הוא תיקן פרוזבול, כדי שהמלווים יוכלו לגבות את כספם לאחר השמיטה. אבל יש הבדל: בהלוואות גדולות שבין אדם לחברו, בוודאי אנחנו רוצים שהלווה יחזיר את הכספים. למשל, אם הלווית כסף למישהו על מנת שיקנה בית, ברור שאעשה פרוזבול. כשהתורה מדברת על שמיטת כספים היא מדברת על הלוואות לעניים ולנצרכים, שבהן אנחנו צריכים לשמט את החוב, שהרי אם לא נשמט להם את החוב, הם יישארו מסכנים".

הדרך לקיים את המודל הזה בימינו הוא מצוות שמיטת הכספים דרך קרן 'נדיבי ארץ'. "אנחנו רוצים להחזיר את הנושא של שמיטת הכספים לסדר היום, ולכן נולד המיזם 'נדיבי ארץ', כדי לקיים מצוות שמיטת כספים במלואה, במציאות היום של שמיטה מדברנת".

לדברי הרב עמיחי, מי שמקיים את שמיטת הכספים זוכה לקיים גם מצוות צדקה בערב ראש השנה, ובכך להגיע עם יותר זכויות לערב יום הדין. "כך הוא מגיע ליום הדין בצורה יותר מתוקנת, שהרי החוב נשמט בערב ראש השנה ובכך הכסף עבר לידי העני. ברוך ה' שלפי ההיענות של הציבור הדבר תופס, אנשים מבינים שצריך לקיים את המצוות ולתת לעניים".

מאחורי המיזם עומד שיתוף פעולה בין מכון התורה והארץ, העוסק בהטמעת המצוות התלויות בארץ, לארגוני החסד 'מקימי' ו'פעמונים', שעוסקים כל השנה בצדקה וחסד. שיתוף הפעולה משלב בין יכולותיהם המקצועיות של ארגוני הצדקה והיכרותם עם המשפחות לאורך זמן יחד עם הקריטריונים התורניים והמעשיים של מכון התורה והארץ, שמוודא שהכסף יינתן למטרות הנדרשות. "כחלק ממישימות השמיטה, זכינו לקבל ממכון התורה והארץ את הזכות לקיים ולהביא לציבור את מצוות שמיטת הכספים, במיזם הנקרא 'נדיבי ארץ'", מספר איתן מאיר, מנכ"ל 'אוצר הארץ'. "נפלה בחלקנו הזכות לחבר בין שני ארגונים חשובים מאוד שכל מטרתם היא חסד. בנוהג שבעולם, שיתוף פעולה בין שני ארגונים היה יכול ליצור מתחים בין הארגונים, אבל אצלנו דווקא זכינו לאחדות. יש אנשים שהיו רואים זאת כמעשה על-טבעי, אך אנו ב'נדיבי ארץ' רואים זאת כחיבור טבעי לשותפות אמיתית לקיום מצוות שמיטת כספים, מצווה שאנו זוכים לקיים רק אחת לשבע שנים".

לדברי ישראל ליבמן, מנכ"ל 'מקימי', ככל שיש יותר שיתופי פעולה מעשיים, נוצרות מגמות יותר חיוביות. "בתעשיית החסד צריך לעשות כמה שיותר שיתופי פעולה, אין פה מיין ושמאל, דתיים וחילונים, אלא אדם שזקוק

לחובות כלכליים מאוד כבדים", פתחה האישה את שיחתה. "אומנם הוא חזר לעבוד, אבל ההחזר החודשי שלו הוא אלפי שקלים בחודש, והוא לא מצליח אפילו לשלם משכנתא. אנו כקהילה רוצים לעזור לו וצריכים את עזרתכם", חתמה האישה את בקשתה.

הבקשה הזו אינה חריגה. למעלה מעשרים קהילות הצטרפו למיזם 'נדיבי ארץ', והמספרים רק הולכים וגדלים. מטרת המיזם היא לחבר כמה שיותר קהילות ובכך להפיץ את מצוות שמיטת הכספים כמה שיותר. "אנחנו אומרים לאנשים: בואו תעשו אצלכם מצוות שמיטת כספים בקהילה, בבית הכנסת ובכל מקום חברתי שאליו אתם שייכים. אנחנו ניתן לכך חיפוי אווירי עם פלטפורמה נהדרת של עזרה במדיה ובכל מה שצריך כדי להכניס את המודעות לציבור, אבל בסוף בתוך הקהילה שלכם אתם אלה שצריכים לעבוד ולהניע את המהלך לטובת האנשים שלכם ביישוב", מסביר איתן מאיר, מנכ"ל 'אוצר הארץ'.

הרצינות של החיבור לקהילות הוא קיום המודל התורני "עניי עירך קודמים". "בסוף עניי עירך קודמים, ובאופן פשוט כל אחד מעדיף לתרום לשכן שלו מאשר לעני במקום אחר", אומר איתן ברט, אחראי קהילות ב'נדיבי ארץ'. "יש עשרות קהילות שהצטרפו למיזם הקהילות. הקהילות מחד גיסא עובדות בכל הכוח, ומאידך מקבלות מאיתנו את כל הגיבוי האפשרי, מלוגו של הקהילה, דרך עיצובים לסטטוס ועד סיוע בסעיף 46, הכול על מנת להוציא את המשפחה ממעגל החובות. מדובר באירוע מאוד מגבש בקהילה, כולם נרתמים למשפחה - גם בלי לדעת בפירוש מיהו המשפחה, אבל יודעים שיש צורך ביישוב ונרתמים בשבילו. הרווח הוא של הקהילה שמצליחה לסייע למשפחות שלה שצריכות את העזרה".

כדי שהמיזם יצליח יותר ויותר, פונים רבני הקהילה ופרנסיה לציבור בדברים. "רבני הקהילה מעוררים את הציבור. תחילה הרבנים מסבירים לציבור על חשיבות מצוות שמיטת כספים, ואחרי כן מסבירים על ההזדמנות המיוחדת לקיימה דרך 'נדיבי ארץ', ובפרט על ידי הפלטפורמות שאנחנו נותנים לקהילה, ובכך מוציאים לפועל את הסיוע לטובת המשפחות אצלם ביישוב".

ברט מציין כי מלבד הקהילות גם מנהלי גמ"חים המאוגדים בפורום הגמ"חים של הציונות הדתית, הצטרפו למיזם נדיבי ארץ. מדובר בתוכנית מיוחדת לקידום מצוות שמיטת כספים יחד עם הגמ"חים ברחבי הארץ. "כל גמ"ח כזה קיבל מאיתנו דף שגריר דרכו הוא יוכל לשמוט חובות. למעשה, הגמ"ח מצטרף לנדיבי ארץ ואת אותם ההלוואות שהגמ"ח נתן למשפחות שנקלעו למצוקה כלכלית והן אינן יכולות להחזיר, הוא יכול יהיה לשמוט להן את החובות בסוף השנה, עת קיום מצוות שמיטת כספים".

כזכור, 'נדיבי ארץ' הוא מיזם המוציא לפועל את מצוות שמיטת הכספים שמטרתה היא הסידור החברתי בעם ישראל. כשהמלווה משמט את ההלוואה, הרי שכל המערכת הכספית בעם מתאפסת ומתחילה מקו אחד

וריה (שם בדוי), תושבת אחד היישובים המוכרים בשומרון, התחילה את חייה במצב רע מאוד מבחינה כלכלית. ניתן לומר שהחיים לא האירו לה פנים. בעלה לשעבר עזב את הארץ בעקבות חובות כבדים והותיר אותה לבד עם כמה ילדים קטנים ועם חובות של כשניים וחצי מיליון שקלים. אוריה לא ידעה את נפשה. "היה כאוס אמיתי", היא נזכרת השבוע בשיחה עם 'בשבע'. "הודות לעבודה קשה של עורכי הדין ואנשי המקצוע של 'פעמונים' מול הבנקים, הכונס של הבית והכונס של האקס שלי - ניצלו החיים שלי. העזרה שלהם נתנה לי דרך ופתיחה לחיים, עד אז הייתי כבויה, אם חדי-הורית שחיה מהיד לפה תוך כדי חובות".

בזכות סכומים גדולים שהצטברו בשמיטה שעברה בקרן 'נדיבי ארץ', קרן הפועלת לקידום מצוות שמיטת הכספים, הועברו לכיסה של אוריה כמאה אלף שקלים, סכום שבזכותו הצליחה לסגור את החובות שלה. כיום היא עובדת בתחום החינוך בשומרון, מפרנסת בכבוד, ואין לה חובות. "הם הושיטו לי יד פשוטה, אין לי באמת איך לתאר, הלוואי ויכולתי להיות מהנותנים. כיום אני מאוונת ללא חובות. הדבר היחיד שאני משלמת מאותה תקופה הוא שארית התשלומים של המשכנתא. נגמרו הימים שהבנק תבע אותי על שניים וחצי מיליון עם הצמדות של ריבית דריבית. אין לי מילים להודות להם על שעזרו לי ביציאת מצרים שלי. כשאני מדברת איתך על זה עכשיו אני מתרגשת מאוד. אני מוכנה לדבר רק מפאת העניין של הכרת הטוב, וממליצה לאנשים שיפתחו את הכיס ואת הלב וייתנו לאנשים שנמצאים בכאלה מצוקות".

עניי עירך קודמים

הסיוע הכלכלי של קרן 'נדיבי ארץ' המתואר בסיפורה של אוריה, איננו יחיד. הודות לפעילות הקרן ניצלו עשרות משפחות מקריסה כלכלית. אך כדי שהתופעה תתרחב לעוד אנשים, יש צורך בסיסי שהקהילה תירתם למען חבריה.

כך לדוגמה, לפני כחודשיים קיבל איתן ברט, אחראי קהילות בארגון 'נדיבי ארץ', שיחה חשובה מאישה מאחד מיישובי יהודה ושומרון. 'שלום איתן, שכן שלי ביישוב נקלע לחובות כלכליים בעקבות הקורונה. הוא פתח עסק ממש לפני פרוץ המגפה, וכך קרה שהוא נכנס

שרון לוי, פעמונים: אנחנו נותנים תרומות ייעודיות למשפחות. מעין הלוואה שבסוף החודש, כ"ט אלול, אנחנו שומטים את החוב וההלוואה הופכת לתרומה למשפחה. מדובר במשפחות שנבחרו בפיצנטה ועברו איתנו תהליך, הם משתפות פעולה ויש להם מוטיבציה לקחת את נקודת הזמן הזו לתחילה של שנה חדשה ודרך חדשה"

צילום: דודי מוסקוביץ

כינוס שלושת השותפים בנדיבי ארץ: שרון לוי, פעמונים, הרב יצחק דביר, מכון התורה והארץ, ישראל ליבמן, מנכ"ל ארגון מקימי

אם פתרנו רק חלק מהבעיה לא עשינו כלום", אומר ישראל ליבמן, מנכ"ל 'מקימי'. "לדוגמה, משפחה שהחובות שלה הם בסדר גודל של מאות אלפי שקלים ולא נוכל להקציב עבורה חצי מיליון שקל - אם ניתן לה חמישים או מאה אלף שקל זה לא אומר שאין פתרון אחר למשפחה, יש אפשרויות כמו חדלות פרעון, פשיטת רגל או מכירת נכס. אין משפחה בלי פתרון".

התשובה לשאלה מדוע לא רוב המשפחות של ארגוני החסד מקבלות סיוע היא מפני שאין מספיק תרומות. "אין הקומץ משביע את הארי, אנחנו לא נמצאים במצב של עשרה מיליארד שקל תרומות. הקמפיין עומד על אזור המיליון שקלים, לכן אנחנו מעדיפים לעזור למשפחות שיש להן חוב של בין שלושים למאה אלף שקלים, כי אם נשלם חובות למשפחה עם חצי מיליון שקלים, אפשר להגיד שלום לכל שאר המשפחות. אך אם בעזרת ה' ייכנסו עשרה מיליון שקלים - נפתור להרבה יותר משפחות את הבעיה הכלכלית".

עוברים איתם תהליך יד ביד יחד, ואם צריך גם הולכים יחד איתם לבנק כדי להתמקח על ריביות ומאחדים את כל ההלוואות להלוואה אחת גדולה. פעמים רבות במסגרת המשא ומתן עם הבנקים על השמטת חובות, אנחנו מצליחים לגרום לכך שהבנקים ישמיטו בין 30 ל-60 אחוזים מהחוב, והשאר מוחזר בהחזר חודשי. הבנקים מוכנים לבוא לקראתנו כי הם מכירים את השם שלנו והמקצועיות והניסיון שלנו, יש לנו רקורד נרחב בכל הבנקים וגם הם שותפים למהלך הזה של שמיטת הכספים. יחד עם זאת, כדי להשלים את המהלך, קרי שהמשפחות יקבלו הזדמנות להתחיל את השנה מחדש, אנחנו מגייסים את הכספים ואת התרומות מהציבור והקהל הרחב".

נקודה חשובה שמדגישים בארגוני החסד היא שבמיזם 'נדיבי ארץ' הם מסייעים למשפחות כך שהם פותרים להן את כל הבעיה ולא רק חלק ממנה. "הרעיון הוא שמשפחות שנמצאות בתהליך ליווי יהיו בסדר עדיפות קודם לקבלת עזרה. שנית, משפחות שהעזרה פותרת להן את הבעיה ולא חלק מהבעיה, כי

עוזרים למשפחות להתנהל כלכלית, לרוב משפחות עם חובות כבדים. אנחנו בונים איתם תוכנית הבראה, זהו תהליך שבמסגרתו המשפחות עוברות אצלנו מיפוי של כל ההוצאות וההכנסות, תוך שאנחנו בונים להן תקציב משפחתי לפי סדרי עדיפויות, כולל מיצוי בדיקות לגבי קצבאות שהן יכולות לקבל. אנחנו רואים כמה המשפחה חייבת ולמי, כולל חישוב ריביות, ואז עושים הסדר שהמשפחה תוכל לעמוד בו". הסיוע בתוכנית ההבראה כולל הגדלת הכנסות. "אנחנו עוזרים למשפחות להגדיל הכנסות, לא רק לחיות עם מה שיש להם".

הסיוע הכלכלי שהם מעניקים למשפחות בנוי על התרומות למיזם 'נדיבי ארץ'. "אנחנו שותפים במיזם הזה ובעצם נותנים תרומות ייעודיות למשפחות הללו. מעין הלוואה למשפחה שבסוף החודש, כ"ט באלול, אנחנו שומטים את החוב, והלוואה הופכת לתרומה למשפחה".

כל משפחה נבחרת בדקדוק רב. "המשפחות נבחרות בפניצטה, מדובר במשפחות שעברו איתנו תהליך, הן משתפות פעולה ויש להן מוטיבציה לקחת את נקודת הזמן הזו לתחילה של שנה חדשה ודרך חדשה. המשפחות לוקחות את הכלים של 'פעמונים' כדי להמשיך להתנהל נכון אחרי מתן ההלוואה, יש כאן הרבה מחויבות והתגייסות מטעם המשפחה לטובת הדבר הזה".

ב'פעמונים' מלווים כיום מעל חמשת אלפים משפחות במדינת ישראל, בעזרת שלושת אלפים מתנדבים, חלקם יועצים מקצועיים ומומחי תוכן בתחומי הבנקאות והייעוץ התעסוקתי. "התהליך עם המשפחות לוקח כשמונה חודשים בממוצע. אנחנו

לעזרה", הוא שוטח את תפיסת עולמו. "כשאני נוסע בכביש ורואה מישוה שזקוק לעזרה, גם אם אני רואה שאדם אחר ירד לעזור, אני עדיין יורד לעזור, כי אולי יש לי כלי אחר שאין לו. גם אם ראיתי באירוע כונן הצלה - צריך שירד לעזור גם כונן מד"א. תמיד צריך שותפות ותמיד צריך לעזור עוד ועוד בכל המובנים. בפרט שמצוות שמיטת כספים היא רעיון מאוד מאוד מבורך מבית 'נדיבי ארץ'. מדובר ביוזמה כללית של עזרה לעם ישראל ולכמה שיותר אנשים".

ליבמן רואה באחדות גם אמירה כלפי הציבור. "אני רואה במיזם את הדבר הכי מבורך, וכל מי שבתחום הזה של סיוע למשפחות צריך להיות ביחד כמה שיותר. יותר מכך, הרבה פעמים השותפות מביאה לכוח גדול יותר גם מצד התורמים, הם אומרים 'איזה יופי, אנחנו רואים את הביחד, זה נותן לנו יותר חשק להיות שותפים'. בסופו של דבר כל המשפחות מכל המקומות שפונים ייהנו בזכות המיזם הזה, המשפחות יזכרו את תשרי תשפ"ג, שנה שעזרה להן לצאת מהחובות ולצאת לדרך חדשה".

מבחינת שרון לוי מ'פעמונים', הסיפור פה הוא בכלל לא האיחוד המעשי, אלא הרצון המשותף לעזור למשפחות. "הנושא הוא העזרה למשפחות בסוף שנת השמיטה. זה המיקוד פה, פחות שיתוף הפעולה בין הארגונים, למרות שהוא חשוב ואנחנו שמחים על כך", קובעת לוי. "עשינו זאת גם בשמיטה הקודמת עם 'נדיבי ארץ', וגם לפני 14 שנה. זוהי הפעם השלישית שאנחנו מיישמים את הרעיון של לגייס תרומות כדי לקיים עד סוף החודש את מצוות שמיטת הכספים".

לוי מסבירה איך זה מתנהל בפועל. "אנחנו

הרב יהודה עמיחי, ראש מכון התורה והארץ: מי שמקיים מצוות שמיטת כספים מקיים גם מצוות צדקה, וכך, בערב ראש השנה הוא נכנס עם מצוות צדקה ליום הדין, הוא מגיע ליום הדין בצורה יותר מתוקנת, שהרי החוב נשטט בערב ראש השנה ובכך הכסף עובר לידי העני.

חוגגים את החגים בגני ירושלים

בואו להנות מאווירת חג מרוממת
ומתוכניות מגוונות ועשירות
בסטנדרט הגבוה של מלון גני ירושלים
ראש השנה/יום כיפור/סוכות

גני ירושלים

מלון וספא

להזמנות:

02-6558888

כשרות גלאט מהדרין

"אני מוציא את השירים שאני
אוהב, ומה שיהיה יהיה. אני
לא נכנס למתח מהשאלה אם
זה יצליח". בני פרידמן

שלו בקצב

למה לכתוב שיר עם המילה חראשו, מדוע
הוא חולם להופיע דווקא מול גויים, איך
הופכים לזמר בבית של 14 ילדים ומתי יצא
דואט שלו עם הדוד אברהם פריד ♦ בני
פרידמן, הזמר החסידי שאחראי ללהיטים כמו
'יש תקווה ו'עברי אנוכי', מספר על הכישלונות
של תחילת הדרך וגם על הגבולות שהוא
מציב לעצמו בזכות אביו, השליח החב"די
המפורסם

אבנר שאקי // צילום: נעמה שטרן

"אני תמיד אומר לזמרים מתחילים שאין חכם כבעל ניסיון. זה מה שהרבה פעמים מביא את ההצלחה". פרידמן בהופעה

"לפני כמה שנים הלכתי בשבת ליד שכונת ימין משה בירושלים ועברה שם קבוצת תיירים אסיאתיים. כתאום אישה אחת מהקבוצה ניגשה אליי ושאלה אם אני זמר. עניתי שכן ושאלתי איך היא יודעת. התברר שהיא ראתה ביוטיוב את הקליפ של השיר 'תודה'. עד שלא נגיע להשפעה גדולה על הגויים, לא עשינו את מה שאנחנו צריכים לעשות"

מגדלים ילדים, הוא יוכל לתת לך הרצאה של חמש שעות. אם תשאל אותי, אגיד לך שאני לא איש מקצוע".

אגב דמויות מוכרות במשפחה, אני מאמין גם שלא קל להיות זמר כשאתה אחיין של אברהם פריד.

"אני דווקא מרגיש ורואה בעיקר את היתרונות שיש בזה. אברהם הוא הזמר שהכי השפיע עליי בתחום המוזיקלי, אין כאן שאלה בכלל", הוא מעיד. "כולם גדלו עליו ועל מרדכי בן דוד. הייתי אחד הזמרים האמריקנים הראשונים ששר בעברית, וגם זה בהשפעתו. להיות אחיין של אברהם פריד זה משהו שנתן לי יתרון. כשהתחלתי לשיר, אברהם התקשר אל בעלים של חברת תקליטים גדולה ואמר לו שכדאי לו לשמוע אותי, ובאמת התחלתי לעבוד איתם. בתחילת הדרך אפילו בדקתי אם הקול שלי דומה לקול של אברהם, כי חשבתי שאם כן זה בטח יעבוד. אנשים מאוד אוהבים את הקול שלו. במשפחה שלנו יש הרבה חברה' ששרים יפה, אבל כשאני שומע איך אברהם שר אני אומר לעצמי: 'יש לך עוד הרבה עבודה'. יכול להיות שאם אשקיע מספיק, אולי אגיע לשם".

בהתחשב בקרבה ביניכם, מפתיע שעוד לא הוצאתם שיר יחד.

"צא לנו להופיע יחד לא פעם. לאחרונה זה קרה בהופעה שלו בגבעת שמואל, שאלה הגעתי בהפתעה. אבל אכן עוד לא הוצאנו שיר משותף. מבחינתי הייתי כמובן מאוד שמח שזה יקרה, אבל אני לא מרגיש בנוח ליוזם. אם הוא היה מציע לי את הכבוד הזה, הייתי כמובן מסכים מיד".

כבן למשפחה חב"דית, אני מניח שעניין השליחות בוער גם בעצמותיך.

"בהחלט. מבחינתי הרבי הוא הכול. כל מה שאני עושה - אני כותב לרבי, מערב אותו בכל פרט. אנחנו שולחים לרבי פתקים ב'אוהל' (מקום קבורתו של הרבי מלובביץ'. א"ש) ומבקשים ברכה על כל מה שחשוב. אם יש התלבטות על מצב רפואי של הילד, אם חושבים להעביר את הילדה לבית ספר חדש וכו'. כשחמיו של הרבי - הרבי הקודם מחב"ד, הריי"צ - נפטר, הרבי קיבל את הנשיאות רק שנה לאחר מכן. בתקופה הזו באו אליו אנשים ואמרו לו שיש להם שאלות אבל אין להם את מי לשאול. הרבי הקשיב ואמר להם: 'יש לנו רבי, תמשיכו לשאול'. בתגובה לכך החסידים אמרו שהם גם צריכים לקבל תשובות, אז הרבי אמר: 'אתם תעשו את שלכם והרבי יעשה את שלו'. גם אני שואל היום, ויש כל מיני דרכים שדרךן אפשר לקבל תשובות".

עדיין חולם לשיר לחילונים

הקשר של משפחת פרידמן לחסידות חב"ד החל רק בדורות האחרונים. "סבא שלי, יעקב משה פרידמן, היה חסיד בלו"ב שחי בפראג, ובשלב מסוים הכיר את חסידות חב"ד ונקשר אליה. בשלב מסוים סבא הגיע לארצות הברית, התיישב

ספר שעות לאחר הופעתו האחרונה לפני שמגפת הקורונה הורידה את המסך על עולם התרבות, נכנס בני פרידמן לביתו עם צ'ק - לא גדול במיוחד - שקיבל באותו ערב. "אשתי יושבה בסלון", הוא מספר, "ואמרת לה: 'הנה, זה הצ'ק האחרון שלנו לתקופה הקרובה. מעכשיו, אין לי מושג מה יהיה'. זה היה יחסית סמוך לפסח, וכל מה שתוכנן לפסח ולקיץ שהגיע אחריו בוטל. אומנם אנחנו אנשים מאמינים, ברוך ה', אבל בכל זאת נכנס בנו פחד גדול. גם מבחינה בריאותית, וגם כלכלית. השכונה שלנו בברוקלין, קראון הייטס, שילמה מחיר יקר מאוד בקורונה. הרבה אנשים מתו וזה היה מאוד קשה. ניו יורק הייתה אחת הערים הראשונות בעולם שחטפה את הקורונה, וחטפה חזק מאוד. היה כאן פחד נורא, ממש פחד מוות כפשוטו. אשתי ואני חלינו בקורונה בהתחלה יחסית, אבל ברוך ה' לא הגענו לבית רפואה. לעומת זאת, לצערי איבדנו לא מעט יהודים יקרים בקורונה. כל יום הייתי פותח את הפלאפון ושומע על אנשים נוספים שהכרתי שמתו. זה היה מאוד קשה וכואב. אגב, עד כמה שזה מזעזע, חלק מהאנשים נפטרו בבית החולים כי אף אחד מאנשי הצוות לא העז להתקרב כדי לטפל בהם ולהאכיל אותם".

מתי התחלתם לראות את הסוף?

"זה התחיל מאוד קשה, אבל גם עבר יחסית מהר. בערך אחרי שלושה חודשים הכול חזר למצב כמעט נורמלי. כשיצאתי מניו יורק והגעתי למקומות אחרים בעולם, ראיתי שבהרבה מקומות זה עדיין לא ככה. מבחינה אישית, כשהקורונה התחילה פחדתי שלא יהיה לי ממה להתפרנס. עשיתי הופעות בזום, וביקשתי מאנשים שישמעו מוזיקה יהודית ברשת וככה אנחנו האומנים נרוויח כסף מהמתלוגים. בנוסף לכך גם הקלטתי כמה שירים עבור ארגונים שונים, וככה התפרנסתי. כשהקב"ה סוגר לך עניין מסוים, הוא פותח דלתות חדשות במקומות אחרים".

"אברהם הוא הזמר שהכי השפיע עליי"

בני פרידמן, או בשמו המלא בן ציון הכהן פרידמן (37), נשוי ואב לארבעה המתגורר בקראון הייטס, הוא אחד הזמרים המצליחים והמוכרים ביותר כיום בעולם המוזיקה החסידית. באמתחתו לא מעט שירים שהפכו ללהיטים גדולים ('יש תקווה', 'תודה', 'עברי אנוכי'), ורק לאחרונה סיים שני סיבובי הופעות גדולים וארוכים בארץ ובעולם.

פרידמן נולד לאביו הרב מאנסי פרידמן - מרצה, סופר ומחשובי השליחים של חב"ד, ינק מגיל אפס את תורת חב"ד, וניכר שהדבר משפיע עליו בעוצמה עד היום. "הדבר העיקרי שמניע אותי בחיים זה שאני משתוקק להיות חלק מהמהפכה של הרבי מלובביץ', ואת הדבר הזה ירשתי מאבי. אבא נתן את כל החיים שלו בשביל להפיץ את תורת החסידות ואת תורתו של הרבי".

איך השפיעה עליך עשייתו הענפה של אביך והעובדה שהוא דמות מוכרת כל כך?

"האמת שזה תמיד היה שם. כשרציתי לעשות דברים שהיו לא הכי בסדר, הרבה פעמים נמנעתי מכך בגלל שאני 'הבן של'. אני מאוד מעריך את אבא שלי, ולא פעם גם שם לב להבדלים הגדולים בינינו. אצל אבא שלי הכול מסודר, כל מה שהוא עושה זה אחרי מחשבה והחלטה שככה צריך לעשות. אני לעומת זאת קם בבוקר, שותה קפה וזורם עם מה שיש. אם תשאל את אבא שלי איך

שטויות'. יש שמונה מיליארד אנשים בעולם, ועלינו להיות אור לגויים. כתוב 'כי מציון תצא תורה', והיא צריכה לצאת לכל העולם. זה שאנחנו משפיעים רק ליהודים זה לא מספיק, והרבי דיבר על זה לא מעט. הוא היה מאוד חזק בעניין של שבע מצוות בני נח.

"דווקא בדורנו, עם האינטרנט והכול, זה הרבה יותר פשוט - ולכן מגדיל את החובה שלנו בעניין. לפני כמה שנים הלכתי בשבת ליד שכונת ימין משה בירושלים, ועברה שם קבוצת תיירים אסיאתיים. כתאום אישה אחת מהקבוצה ניגשה אליי ושאלה אם אני זמר. עניתי שכן ושאלתי איך היא יודעת. התברר שהיא ראתה ביוטיוב את הקליפ של השיר 'תודה'. עד שלא נגיע להשפעה גדולה על הגויים, לא עשינו את מה שאנחנו צריכים לעשות. עד שלא כל העולם ישיר 'שמע ישראל', לא נוכל לומר שעשינו את העבודה שלנו".

אפרופו העולם, מהו לדעתך התפקיד של מוזיקה בעולם?

"התפקיד של מוזיקה, ניגון ושירה הוא להביא בן אדם ממקום אחד למקום אחר, טוב יותר. למקום שבלי המוזיקה הוא לא היה יכול להגיע אליו. בגלל זה חסידים ועובדי ה' תמיד שרו ניגונים, הם רצו להביא את עצמם למקום שהם רוצים להיות בו ולא יכולים להגיע אליו. בגלל זה גם כל כך חשוב להיות זהירים ולשים לב מה אנחנו שרים ושומעים. מוזיקה לוקחת אותך למקומות מסוימים, וכדאי לשים לב לאן.

"ובכלל, כשמדברים על מוזיקה חשוב להזכיר כמה טוב אפשר להשפיע בזכותה. מספרים שפעם אדם שאמר לשון הרע הלך לרבו כדי לבקש תיקון, והרב אמר לו שייקח כרית עם נוצות ויפזר אותן בשוק ואחר כך יאסוף אותן. אותו אחד אמר לרב שזה לא אפשרי, והרב ענה שכן גם לגבי תיקון לשון הרע. מה שיצא אי אפשר באמת להחזיר. אם זה כך בצד הרע, אז בצד הטוב זה פי כמה וכמה. בן אדם מוציא שיר, אבל אין לו מושג לאן זה מגיע

בקראון הייטס, והשאר היסטוריה. אחרי חתונתם, ההורים שלי עברו בשנות השישים למינסוטה, בשליחות של הרבי. אבא שלי הקים שם סמינר לבנות, ובזכות כך אלפי נשים זכו לקבל חינוך יהודי ולחזור בתשובה".

פרידמן היה הילד ה־11 בבית, מתוך 14 אחים ואחיות, ושם גם החלה לצמוח האהבה שלו לשירה. "אף פעם לא היה שקט אצלנו, וזה היה מאוד כיף. היינו שרים הרבה בבית, ואני מאוד אהבתי את זה. מגיל צעיר מאוד רציני להיות זמר ולעמוד על במות. בגיל 13 התחלתי להופיע בישיבות ובכל מיני אירועים קטנים. בכל הזדמנות שהייתה לי הייתי שר. אנשים אהבו את השירה שלי וזה עשה לי חשק להמשיך.

"למדתי בחיידר חב"ד במינסוטה ואחר כך בישיבות, ובגיל עשרים עברתי לגור אצל אחי בקליפורניה ועזרת לי עם הפעילות של חב"ד שם. בתקופה ההיא גם למדתי לרבנות, ובמקביל לקחתי שיעורים בפיתוח קול והתחלתי לעבוד על האלבום הראשון שלי. התכנון היה להתחיל לעבוד בתחום המוזיקה באופן מקצועי רק אחרי שאסיים את הלימודים, את הסמיכה לרבנות".

למה בחרת במקצוע הזה? מה הניע אותך להיות זמר?

"כאמור, אהבתי לשיר, אבל רציני במיוחד להיות זמר ששר בעיקר ליהודים לא דתיים. ראיתי בכך שליחות, אבל לצערי זה לא הצליח. הוצאתי כמה שירים חסידיים קלאסיים, הם הצליחו, וכשאתה טועם את טעם ההצלחה - הרבה פעמים אתה כבר זורם איתה. יחד עם זאת אני לא מתייאש, ועדיין שומר את החלום הזה ומקווה להגשים אותו בקרוב.

"בנוסף לעניין הזה, אני גם מאוד רוצה שגויים יכירו וישירו את השירים שלי. הרב שלי בניו יורק אומר לי לפעמים חצי בצחוק: 'עד שאתה לא מופיע בסין לעיני מיליארד גויים שחיים שם - אל תדבר איתי. כשאתה מופיע רק לחרדים זה סתם

"הייתי בהופעה בתל אביב שהגיעו אליה יהודים מכל העולם וזה היה מעמד מאוד מרגש, וחשבתי שאם יהיה שיר שמבטא גאווה ועוצמה יהודית שהיהודים האלה ואחרים יוכלו לשיר בכל מקום בעולם זה יהיה מעולה. ככה נולד השיר 'עברי אנוכי'"

צילום: חיים טויוט

ומפיק, אבל לרוב זה לא קורה. צריך לעבוד עם אנשים טובים ומוכשרים בתחומם, וכך מגיעים להישגים טובים".

יש תקווה - חבל הצלה

לאחר כשנתיים אצל אחיו בקליפורניה הכיר פרידמן את אשתו, ולאחר נישואיהם חזר הזוג הצעיר לניו יורק. "אשתי הייתה שליחה בבית חב"ד של אחי באלבמה, ואחותי גיסי עשו את השידוך. בהתחלה חשבנו להקים בית חב"ד באזור ניו יורק, כדי להיות בשליחות וגם להישאר קרובים לסצנת המוזיקה החסידית, אבל לא הצלחנו. "אחרי החתונה הוצאתי את האלבום הראשון, וניסיתי להיכנס חזק לעניינים. זה לא הלך כל כך מהר, היו כל מיני קשיים בדרך. אנחנו בהחלט בתחום לא פשוט. כל פעם שלא היה לי כסף לשלם את החובות שלנו אשתי הייתה שואלת מה אני מתכנן לעשות עם זה, והייתי אומר לה שאדבר עם המפיק שלי. באחת הפעמים היא אמרה לי: 'המפיק שלך לא אחראי על המשפחה הזו, אתה כן'. עברו לי כל מיני מחשבות בראש, חשבתי אם להמשיך עם המוזיקה או לעשות משהו אחר, אבל בסופו של דבר החלטתי להמשיך לנסות. הוצאתי את האלבום השני שלי, 'יש תקווה'. לקח חצי שנה עד שהוא תפס, אבל לאחר מכן הכול היה אחרת. "אני תמיד אומר לזמרים מתחילים שאין חכם כבעל ניסיון. שזה מה שהרבה פעמים מביא את ההצלחה. בקיץ אחרי ש'יש תקווה' יצא הופעתי בהמון מחנות קיץ, לפעמים ארבע הופעות ביום. בפסח שלפני כן עשיתי הופעה עם מקהלת 'שירה', וכעבור חצי שנה, בסוכות, כשהופעתי איתם שוב - אחד מחברי הלהקה אמר לי: 'אתה זמר אחר ממה שהיית בפסח'. הבנתי שהכול בזכות הניסיון. רק ככה לומדים איך לשיר ולהופיע. 'יש תקווה' מאוד הצליח, וחשבתי שבחיים לא יהיה לי עוד שיר מוצלח כזה, אבל ה' עזר והוצאתי שירים

נוספים שמאוד הצליחו - 'תודה', 'עברי אנוכי', 'חראשו' ועוד".

מאיפה הגיעה ההשראה לשיר 'חראשו', ולמה בחרת להוציא שיר שבמרכזו מופיעה מילה ברוסית?

"הופעתי כבר מצווה של משפחה רוסית בגרמניה, ובאמצע האירוע שמו שם וידאו עם שיר ברוסית שהפזמון החוזר שלו היה עם המילה 'חראשו', שזה 'בסדר' ברוסית. חשבתי לעצמי שאם אנשים אוהבים את המילה הזו אז נוסף לה גם את 'סלאבה בוגו', שזה 'ברוך ה' ברוסית, וככה יהודים דוברי רוסית ישירו את זה וזה ייתן להם הרגשה של התקרבות לקב"ה ושמחה בכך שהם יהודים.

"אגב, גם עם 'עברי אנוכי' קרה דבר דומה. הייתי בהופעה בתל אביב שהגיעו אליה יהודים מכל העולם וזה היה מעמד מאוד מרגש, וחשבתי שאם יהיה שיר שמבטא גאווה ועוצמה יהודית שהיהודים האלה ואחרים יוכלו לשיר בכל מקום בעולם זה יהיה מעולה, וככה השיר נולד.

"אני רוצה לעשות מוזיקה שעושה משהו, שמשפיעה חזק וטוב על מי ששומע אותה, שעוזרת לו להתקרב לה', שתעזור לו להתמלא בגאווה יהודית, להתחזק באהבת ישראל, באהבת ארץ ישראל".

היית רוצה לעשות עלייה ולגור בארץ?

"יש לי חשק לגור בארץ, וכנראה שזה יקרה בעזרת ה' כשיבוא המשיח. בינתיים אנחנו אוספים את הניצוצות שנפלו בניו יורק. השליחות שלי שם, המשפחה שלי ושל אשתי שם. אני נוסע הרבה ומשאיר את אשתי לבד, אז זה מקל שהמשפחה שלה שם. ובכלל, כמו שהרבי אמר, יש הרבה עבודה לעשות בחוץ לארץ, וכשמשפחה גיעה נעלה עם כל היהודים לישראל. כמוכן שאני מחכה לכך ומאמין שזה יקרה בקרוב ממש".

אם כבר מדברים על הבית, איך נראה סדר

היום שלך?

"לא תמיד זה קבוע, אבל בדרך כלל אני קם ועוזר לילדים להתארגן לבית הספר. אחר כך הולך לבית הכנסת, יש שם מקווה, שחרית, ואז שיעור ברמב"ם היומי. אנחנו לומדים שלושה פרקים ביום, וזה לוקח בערך שעתיים. אחרי השיעור אני הולך לעבוד באולפן, ואז חוזר הביתה. אם יש עבודה בערב אני נוסע, ואם לא - משתדל להיות עם הילדים. בנוסף לזה, פעמיים בשבוע יש לי שיעור בפיתוח קול".

תוך כדי אזכור בית הכנסת שלו, שהוא קשור אליו מאוד, נזכר פרידמן בסיפור שהתרחש בו: "לפני שלוש שנים ראיתי בבית הכנסת אדם שלא הכרתי, ובשלב מסוים הוא ניגש אליי ואמר לי: 'לפני כמה ימים אשתי ניסתה להתאבד, ואנחנו נמצאים עכשיו בבית החולים הסמוך לבית הכנסת שלכם. אני בקושי יודע איפה אני, מי אני ומה קורה איתי עכשיו. כמה ימים כבר לא ראיתי את הילדים ואין לי מושג מה קורה איתם, אבל הגיעה שבת בבוקר אז אמרתי לעצמי שאלך לתפילה. שאלתי מישהו איפה יש בית כנסת והוא כיוון אותי לכאן'. "נכנסתי והתיישבתי למרות שאני לא מכיר כאן אף אחד, ואני יודע שאסור לחשוב מחשבות כאלה, בטח שלא בשבת, אבל אמרתי לה': אתה עוזבת אותי. פשוט עוזבת אותי. ישבתי בבית הכנסת שבור ומדוכא, ופתאום ראיתי אותך. איך שראיתי אותך נזכרתי בשיר שלך 'יש תקווה', ומיד היה לי ברור שזה סימן משמיים'. מאוד התרגשתי ממה שהוא סיפר לי", מספר פרידמן, "ונתתי לו חיבוק גדול. אחרי כמה חודשים הרב של בית הכנסת שלנו הגיע למקום מסוים שגם הבחור הזה היה בו, והוא ניגש אליי ואמר לי: 'תודה רבה, כבוד הרב, על מה שעשיתם בשבילי והמשפחה שלי'. הרב שאל: 'מה עשינו?' והוא ענה: 'אלה דברים שאי אפשר אפילו להסביר. אבל תמסור ד"ש לבני פרידמן, רק הוא קצת יבין'".

צילום: חיים טויוט

"בתחילת הדרך בדקתי אם הקול שלי דומה לקול של אברהם, כי חשבתי שאם כן זה בטח יעבוד". הדוד, אברהם פריד

אם אתן את כל כולי, היא תוכל לנצל את זה

אין זוגיות בעולם שלא מקריבים בה קורבנות. בעצם, אין בעולם שום בחירה שלא כרוכה בהקרבת קורבנות.

עלי. נראה לי שמשהו פשוט מת אצלי, אני מרגישה וחושבת שמאחר מדי מעט מידי וזה לא יעזור אם הוא יתחיל עכשיו ללמוד איך להקריב ויפסיק לנהל איתי כל מיני פנקסנות...."

אמרה אודליה בייאוש "אני מבינה אותך. את באמת נמצאת במצב של ייאוש וזקוקה להחייאה, לשיקום רב מערכתי אחרי כל הנזק שנגרם לך פה בזוגיות במהלך השנים.

תקשיב אמיר, בקשר רגיל, שלא חווה משבר כל כך קשה כמו המשבר שעבר עליכם, תנועה של גבר צריכה להיות הזרמה ראשונית של דם למערכת (לדוגמא: חיזור, הצעת נישואין וכו...) ולהמשיך לתת את כל כולו על מנת שהדם במערכת לא יפסיק להכנס והמערכת תעבוד בכל הכח...

מהפסוק: נָקִי יִהְיֶה לְבֵיתוֹ שְׁנֵה אֶחָת וְשִׁמְחָה אֶת אִשְׁתּוֹ אֲשֶׁר לָקָח.

אנחנו למדים שעל הגבר להקריב את כל כולו בשנה הראשונה לנישואין, על מנת להזרים דם חדש ולהקים את כל המערכת כמו שצריך "בשנה הראשונה הוא כבר היה עסוק בקריירה שלו, זה רחוק מאוד ממה שהיה צריך להיות" המשיכה אודליה בכעס וייאוש

מה קורה כשיש פגיעה מצידו?

"עכשיו בואו ננסה להבין מה קורה בפגיעה חד פעמית. נגיד, אודליה סיפרה לך כמה קשה לה והיא צריכה את העזרה שלך ואתה מנגד, זלזלת בה, עשית מה שבא לך ולא עמדת לצידה, אפילו ירדת עליה ואמרת לה מה היא מתבכינת.

אודליה מנגד, כועסת, פגועה ובצדק... אם אתה רוצה לתקן, הדרך היא להגדיל את כמות הקורבנות שאת מקריב עבורה מעבר להקרבת הקורבנות השוטפת.

לקנות לה מתנה ולחזר אחריה עד שהיא תתפייס ותסכים לחזור לשגרת חיים הרגילה" "ואם היא לא משתפת פעולה? נגיד שהיא לא רוצה לקבל ממני כלום?" שאל אמיר "קודם כדאי לנסות משהו אחר עד שתקלע לדבר שיפייס אותה, אבל גם לאודליה יש פה תפקיד.

במידה והיא בוחרת בקשר שלכם, היא תנסה לאפשר לך להעניק לה ואז לאט לאט היא אמורה לחזור לאיזון בקשר"

מה קורה בקשר שבו הגבר פגע פגיעה הרסנית מאוד?

"אני מרגיש שהיא לא עושה את זה היא לא

"שאתה מנהל איתה פנקסנות, זה בגלל שאתה בכלל לא מבין באיזה עמדה אתה נמצא. "הזרמת דם למערכת זה להיות בעמדת נתינה בנפש וככל שתבין את העוצמה של זה תחושת העול תהפוך להיות חווית שחרור גדולה" "איך אני עושה את זה?"

"כשאתה במקום המשפיע, המקום שמחזר אחרי אשתך, קונה לה דברים שהיא אוהבת, מעניק את כל הכוחות והיכולות שלך עבורה - זה הדם שאתה מזרים למערכת הזוגית וכתוצאה מזה אודליה מצליחה לפרוח ולגלות כוחות אדירים להשפיע שפע טוב לבית, לילדים וכמובן אליך אור חוזר לתוך הזוגיות שלכם"

שפע מדויק

"אני לא מבין את זה. היו תקופות שלא התעסקתי בעצמי בכלל ואני כל הזמן הייתי בתנועה של נתינה אליך אודליה ואת לא הערכת את זה וזה אף פעם לא הספיק לך...." "נתת לי, אבל לא את מה שהייתי צריכה" ענתה לו אודליה.

"אחד מהטעויות הנפוצות שגברים לעיתים עושים זה נובע מחוסר הבנה לדיוק שנדרש בנתינה.

אתה אמור להרגיש למה אודליה זקוקה וללמוד איך להשפיע ולהזרים אליה דם מדויק יותר, מהסוג הנכון. כשאתה מזרים אליה דם 'לא מתאים' באופן בלתי מודע היא דוחה את זה" "אני אמור לנחש מה היא צריכה?" שאל בחוסר אונים.

"זוהי הקרבה מנטאלית מצדך שבה אתה לומד את הצרכים הנפשיים של אודליה ולומד איך להעניק, באיזה מינון ועם המון רגישות, הבנה והכלה.

זה הקורבן הכי קשה שאתה צריך להקריב כי הרבה פעמים אודליה לא יודעת בעצמה איך להסביר את מה שהיא צריכה והתפקיד שלך פה הוא לנסות לגשש באפלה ולזהות" "אבל יש דברים שאני אומרת לו בצורה מכורשת והוא לא מצליח..." התפרצה אודליה "נכון, כי זה דורש ממנו לשבר את האישיות שלו, להוציא מעצמו כוחות שהרבה פעמים נראה שהוא לא מסוגל וזו באמת עבודת קורבנות קשה ביותר"

הקרבת קורבנות במשברים

"את יודעת, אני מרגישה שלא משנה מה הוא עשה עבורי, אני כבר לא חושבת שזה ישפיע

"את יודעת מה? נמאס לי. ככה יראו כל החיים שלי? כל הזמן אני עושה עבורה דברים והיא אף פעם לא מרוצה. מתי כל זה יגמר?" התלונן אמיר "אני לא מאמינה, אחרי כל מה שעשית לקשר שלנו עוד יש לך אומץ להתלונן? אתה צריך לקבל כל מה שאני מבקשת ממך באהבה ולהגיד תודה שאני בכלל מאפשרת לך לתקן את הבית הזה שהרסת במו ידיך" כעסה מאוד אודליה.

"קשה לי. פעם היה לי ממש טוב בזוגיות. היה לי הרבה יותר טוב לפני כל המשבר הזה, עשיתי מה שבא לי: רכבתי על אופניים, יצאתי עם חברים, עבדתי עד מתי שבא לי וסך הכל היה לנו טוב" המשיך להתלונן "היה לנו טוב? אולי היה לך טוב" התעצבנה עוד יותר אודליה.

"אני לא חושבת שהיה טוב אמיתי בקשר שלכם" אמרתי לשניהם

חשיבות הקרבת הקורבנות בזוגיות

"קודם, חשוב להבין את עניין הקרבת הקורבנות בקשר הזוגי. אין זוגיות בעולם שלא מקריבים בה קורבנות. בעצם, אין בעולם שום בחירה שלא כרוכה בהקרבת קורבנות.

לדוגמא: אמיר, אם היום אתה מחליט שאתה הולך ללמוד, אז אתה בעצם מקריב את הזמן שלך, מקריב את כל הדברים החלופיים שהיית יכול לעשות בשעות האלה."

"אבל למה אני תמיד מרגיש שאף פעם אין שיוויון? אני מרגיש שאני כל הזמן מקריב מעצמי בלי הפסקה...." המשיך להתלונן

"אני באמת לא מבין, למה אני אמור לקנות מתנה לאשתי ליום נישואין? למה אני צריך לחזר אחריה? למה שזה לא יהיה הפוך?" שאל

"האשה היא הלב של הזוגיות. היא בעצם המקום שבו מתרחשת הזוגיות. היא המארחת. בגלל שזירת ההתרחשויות אצלה, היא מראש נמצאת בעמדה של הקרבה הרבה יותר גדולה. היא זו שנושאת את העובר ברחמה, היא יולדת, היא מכנה את עצמה ומכילה את כל הבית...גם אותך אמיר אם נשאר לה מקום כמובן...." אמרתי בחיוך

"אז מתי אני זה שמקבל פה משהו ומה בכלל התפקיד שלי פה? נשמע שאני מיותר " שאל "התפקיד של הגבר הוא תפקיד שבלעדיו כמובן הזוגיות לא יכולה להתקיים. הוא מזרים את הדם לתוך המערכת הזוגית - אל הלב, אל אשתו" "אם אני אחראי על להזרים דם, אז אני גם מקריב. אני לא מבין למה אין פה שיוויון" המשיך להתלונן

נוף הירדן

אולם וגן אירועים

אולם וגן אירועים במצפה יריחו מול נוף בראשיתי
אירועים עד 800 מוזמנים | כעת בכשרות מהודרת

נותרו תאריכים אחרונים בחודש חשוון

מתנה למזמינים עכשיו
בר קפה מקצועי

להזמנת אירועים:

050-8506661 || 058-6903030

ט.ל.ח.

מאפשרת לי לפצות אותה"
 "כן, כי הפגיעה שאתה פגעת בקשר
 היא פגיעה הרסנית, אתה הרסת את
 הקשר עד היסוד, פגעת בה קשה
 מאוד.
 במקרה של פגיעה כזו הרסנית,
 אתה קודם כל צריך להתפלל ולזכות
 באפשרות שאודליה בכלל תהיה
 מוכנה לפתוח את חדר הכניסה
 לחלל הלב שלה.
 אם בעקבות הפגיעה אודליה לא
 תהיה מוכנה לפתוח את הדלת
 הזו ובצדק, אז הקשר שלכם ישאר
 במקום תקוע ומתישהו היא תאלץ
 לעמוד בפני החלטה אם לקחת
 סיכון ולתת בך אמון מחדש על מנת
 שתוכל לרפא אותה ותוכל להחיות
 את הקשר הזה או שלא."
 "אני מנסה לעשות את זה אבל
 ממש קשה לי, אני מרגישה שאם אני
 מאפשרת אני כאילו סולחת לו ואני
 לא מוכנה לסלוח על כל מה שהוא
 עשה לי" אודליה כעסה
 "אודליה, זה שאת פותחת את הדלת
 בפניו זה בכלל לא אומר שאת סולחת
 ומוחלת.
 זה אומר שאת מאפשרת לו לתקן
 ואת מאפשרת לעצמך להיות בתנועת
 קבלה " ענתי לה
 "מה לא פשוט בהקרכת הקורבנות
 כאן? מה ההבדל" שאל בבהלה אמיר
 "זה אומר שצורת הקרבת הקורבנות
 משתנה.
 אם בפגיעה רגילה, מספיק לקנות
 מתנה ולבקש סליחה ואז מגיעים
 לאיזון, במצב הזה נקודת הפתיחה
 הרבה יותר קשה.
 אתה צריך להיות במצב של מסירות
 נפש עצומה.
 אתה צריך מצד אחד להיות מאוד
 קשוב ורגיש ומצד שני להזרים דם
 עם המון כוחות נפש בלי הפסקה.
 כרגע המערכת לא מצליחה לעבוד
 באופן עצמאי והיא זקוקה להזרמת
 דם בעוצמה גבוהה שתחייה אותה.
 ממש כמו בטיפול נמרץ.
 פה אתה צריך אמיר להקריב את
 כולך, להיות כל הזמן בתנועה של

ברכה והצלחה

חנה דיין - טיפול זוגי ופרטני

054-4480705

קליניקה פרטית במרכז

מייל: hanna.tipul@gmail.com

לכל המאמרים: www.hannad.co.il

צילום: הלל פלג

התחלה // לפני 45 שנה. נולד ברעננה, הבן הצעיר מתוך שלושה ילדים.

אבא // יורם (81), "מורי ורבי". במקצועו איש שיווק ומכירות וכיום בגמלאות. "אבא בשבילי הוא הכול, אדם מעורר השראה ובעל אהבה אין סופית. נכון שיש בינינו פערים השקפתיים, אבל אני חייב לו כל כך הרבה".

אמא // נאוה (78), במקצועה מורה לאנגלית וכיום בגמלאות. "האדם הכי מדהים בעולם, הכי ישרה, הכי ערכית. פלס של חוכמה ואהבה. כל מה שיש לי זה בזכותה ובזכות אבא, שחינכו אותי ונתנו לי את האומץ לדבוק באמת".

ילד טוב // "הייתי חנון, ילד טוב רעננה". למד בתיכון אוסטרובסקי במגמה ביולוגית-כימית. "הייתה לי ילדות טובה. אהבתי לגלוש בחוף הים של הרצליה עם החבר'ה".

מחובר לשורש // "גדלתי בבית מסורתי מיוס. צמו ביום כיפור, היה סט כלים לפסח, ציינו את החגים. בית עם יסודות יהודיים. ספגתי בבית גם ישרה וערכיות של נתינה וחסד וערבות הדדית - המון ערכים שגם אם לא הוגשו במאמרי חז"ל ופוסקים, הם בנו אותי והיו עבורי כלי. כשבעתיד אתקל בשורשים, אדע לעשות את החיבורים".

לצבא // התגייס לחיל האוויר. לקראת סוף השירות הוצב לאבטחת יישובים ביהודה ושומרון. "נשלחתי למעלה עמוס שבגוש עציון. שם נתקלתי לראשונה בחיי באווירה של שמירת שבת, אנשים שלבושים בגדי שבת, ילדות משחקות בחבל".

דיונים // בשבתות אירחו התושבים את החיילים לסעודות השבת. "ביני ובין אחת המשפחות המארחות, משפחת אברמוביץ', התפתחו דיונים סוערים בענייני אמונה וקיום הבורא. סעודות השבת נמשכו אצלם עד ארבע לפנות בוקר. בעל הבית, רמי, שהיה בעברו איש חיל האוויר, דיבר איתי בצורה שכלית. בסופו של השירות החלטתי שאני רוצה ללמוד יהדות לעומק".

יש אלוקים // בהמשך השתתף בסמינר של ערכים, "זהבנתי מבחינה שכלית ולוגית שיש בורא לעולם והתורה משמיימים. מאותה נקודה התחלתי בעצם את צעדי בתשובה. את השנה הראשונה של התשובה התחלתי בשבת בכינרת, וסיימתי אותה בישיבת סלבודקה בבני ברק".

המשפחה // "בתחילת התשובה ההורים שלי היו מבוועתים מהמחשבה שהבן שלהם יחזור בתשובה. הם לא הבינו למה אני זונח את המהלך הרגיל של החיים. הם פחדו שאהפוך לפנאט, חששו שזה יפגע בקשר. אני חושב שהיה שלב של שפל, אבל הם לימדו אותי שיעור גדול בהורות, ולמרות שלא הסכימו עם דרכי הם כיבדו את הבחירות שלי".

החצי השני // בגיל 21, "די בתחילת התשובה שלי", נישא למעיין. כיום היא אחראית הדמיה במחלקת גושה בבית החולים שערי צדק. "מעין גדלה ברעננה וחזרה בתשובה בעצמה. היא החצי השני שלי, האהבה, הכוח והתכלית שלי".

הנחת // חמישה. נועה בת 24, יונתן בן 23, אבי בן 21, תמר בת 18 ואחרון חביב שלמה בן 11. "זכינו בילדים מדהימים, מתוקים וכישרוניים. חלקם עברו גיל התבגרות מאתגר והעבירו אותו בית ספר, וגם על זה אני מודה להם, כי בסוף הם לימדו אותנו לאמן את השריר של הקבלה וההכלה והאהבה ללא תנאי".

דן טיומקין

45

נשוי למעיין ואב לחמישה

תושב ירושלים

איש חינוך ומחבר ספרי הדרכה להתמודדות עם בני נוער

מופת בעצמה - ישבו איתנו, נתנו לנו כלים והפיחו בנו תקווה".

הבשורה // "זה תהליך. זה כמו בן לא קורה בהוקוס פוקוס, זה מסע עם עליות ומורדות ומהלך שלם של תיקון שכוון בהרבה אהבה וקבלה. לב העניין הוא שעל כל גרם של סמכות, גבולות ומשמעת צריך להעניק לילדים שלנו דלים של אהבה וקבלה. ברגע שהילד מאמין שמקבלים אותו ללא תנאי, אז מתחיל הפתח לתיקון".

הצורך בכלים // "חינוך הוא האתגר הכי גדול של דורנו. גם הרב אורי עבר גיל התבגרות מורכב עם הבנים שלו. את הספר 'אבות על בנים' הוא כתב בעקבות הניסיון והתובנות שלו. זה ספר מעולה אבל תיאורטי ומתומצת, ורציתי ספר שיוסיף כלים ופרקטיקות להורים שנמצאים במצוקה ומשוועים לעזרה. הרב אורי עודד אותי לכתוב ספר כזה".

יש תקווה // ספרו 'בוסר המלאכים' מרכז כלים מעשיים ושיטה סדורה המדריכה את ההורים איך לבנות קשר וגשר עם ילדיהם ותקשורת בריאה, מלאה באמון ובאהבה. "הספר יצא לאור לפני חמש שנים והצלחת לחולל שינוי גדול בעולם ולהביא בשפה תורנית כלים להרבה הורים כאובים שכבר כמעט והרימו ידיים".

הפרעת קשב // "במשך השנים שמנו לב,

ואמר שהוא עדיין לא חושב שהוא ראוי, אבל אם אני חושב שזה יעזור - הוא ייתן הסכמה, וכך היה".

החיבור // בעקבות כך נערכה פגישה בין השניים. החיבור היה מידי. "קבענו ללמוד חברותא, וזכיתי ללמוד איתו במשך עשרים השנים האחרונות לפחות פעם בשבוע במשך כמה שעות. זו זכות עצומה".

הרב אורי ז"ל // "יחיד בדורו. זכיתי להיות צמוד אליו וללמוד ממנו כל כך הרבה על אהבת תורה, אמת וצניעות. אני חושב שהוא היה מהפכן באהבת ישראל שלו, בפתיחות ובגמישות, בלראות אנשים ללא שיפוטיות. בעשורים האחרונים לחייו הרב אורי הפך לאיש חינוך רך, מכיל ואוהב שהצליח לעשות מיני-מהפכה ביחס לנוער מתמודד".

האתגר בבית // "הבנים שלי עברו גיל התבגרות מאוד קשה ומטלטל. הם סולקו מכמה ישיבות ועברו מסע לא פשוט. לנו ההורים הם שמו מראה כואבת של מה עיקר ומה טפל, ועד כמה אנתנו מקבלים אותם ואוהבים אותם ללא תנאי. היינו בחושך גדול. זה מסע מייאש ומתיש, וכשאנחנו מנסה את העצות הרגילות וזה לא עובד, השבר הוא עצום".

הצילו // "היה רגע שאשתי ואני היינו אבודים, באנו לרב אורי ואמרנו לו 'אנחנו לא יכולים יותר. הצילו!' והוא ואשתו הרבנית אליה - שהיא דמות

במגרש הביתי

בוקר טוב

קם בשש וחצי לשחרית. משתדל ללמוד קצת ואז פגישות, הרצאות וסדנאות למורים ולאנשי מקצוע. קצת זמן איכות עם המשפחה. בערבים בדרך כלל מעביר הרצאות להורים במסגרות שונות.

השבת שלי

"אני חי משבת לשבת".

פאיליס

ישי ריבן, שולי רנד, חנן בן ארי, אביתר בנאי, הרואלים, עקיבא, ביני לנדאו "ועוד זמרים שהילדים מכירים לי כל הזמן".

צמות אופת

"אמא שלי. כי היא עוגן של שכל ישר, אומץ וישרה".

השאלה

"אדרבה, תן בליבנו שנראה כל אחד מעלות חברינו ולא חסרונם".

לפחית אותי

"להיתקע. לפספס. להחמיץ. שנאת חינוס. שלא תצא תקלה תחת ידי".

כשאיהי גפול

"תמיד להמשיך לחלום".

מפניות של הורים לרב אורי זוהר, שאחת מקבוצות הסיכון בחינוך היא ילדים עם הפרעת קשב. נכנסנו לעומק, חקרנו וגילינו שזה לא קשור בקשב וריכוז בלבד, אלא יש אזור שלם במוח שאחראי על ניהול עצמי, על תכנון ותיעודף משימות, והאזור הזה עובד אצל הילדים הללו באופן חלקי. לכן הם הרבה יותר בסיכון לקשיים, לנשירה, להתמכרויות ועוד".

לייקר את היש! // "הסיכון בהחלט קיים, אבל יחד עם זאת גילינו שכפיצוי - הילדים הללו לרוב מפתחים תכונות אחרות שיעזרו להם לשרוד, כמו יכולת אלתור, חשיבה מחוץ לקופסה, כריזמה, יצירתיות ועוד הרבה תכונות שאם אנחנו ההורים נוהה וננייקר אותן, אז הדימוי העצמי של הילד לא יתסרק והילד לא יהיה בסיכון אלא בסיכוי".

כוחות-על! // בימים אלו מסיים את מלאכת הכתיבה של הספר 'כוחות-העל של ילדי הקשב', שיצא לאור בחודש הקרוב. "הספקתי לכתוב את הספר ביחד עם הרב אורי זוהר. החידוש בספר הוא לא בלהגדיר את הדברים, אלא בלתת אבני דרך ליישום. זו גישה יהודית ואופטימית שמזהה את החוזקות אצל הילד ומצליחה לקדם ולהצמיח אותן".

אם זה לא היה המסלול! // "לפתוח פארק חווייתי לפיתוח חינוך כישורים במבט אמוני ומעצים. אולי זה עוד יקרה מתישהו". ●

לתלמידים של היום דרושים #המורים של_המחר

Abo

אנגלית
yes you can

החוג לאנגלית
גם בשילוב
חוגים נוספים:
תנ"ך, ספרות, מדעים
וחינוך מיוחד

הוראת
מתמטיקה
מסלול חד חוגי
ממוקד ומעמיק

שנה ראשונה חינוך! אפשרות לשני ימי לימוד בשבוע בלבד *

העולם של היום מתמודד עם אתגרים שלא היו בעבר. גם בחינוך. במכללה האקדמית לחינוך גבעת ושינגטון תקבלו את הכלים הכי מתקדמים להצליח להיות המורים של המחר! מגוון מסלולי לימוד ברמה אקדמית גבוהה, אווירה חברתית מהנה

תואר שני
חינוך משלב

הגיל הרך
אפשרות לשילוב
עם חנ"מ

תנ"ך
גם תואר שני

חינוך מיוחד
תואר שני
בתואר משלב

מוזיקה
אפשרות לשילוב
עם מזמור

ספרות
מסלול דו חוגי
מבוקש

מדע
וטכנולוגיה
תואר איכותי
לעולם מתקדם

חינוך גופני
גם תואר שני

יום פתוח!

ט"ו אלול 11.9 | 16:00-18:30

המכללה האקדמית לחינוך

גבעת ושינגטון
חינוך בראש אחר

washington.ac.il
toar@washington.ac.il

לפרטים והרשמה:
073-3744339

חנה קטן
drchana2@gmail.com

הקיבוץ הקדוש

ביניהם בשווה.

מי שרצה לנסוע היה צריך לתאם זאת עם סדרן העבודה של הפרד שהיה רתום לעגלה - כלי התחבורה היחיד לכביש הכורכר. פעם טיילו בחורים ובטעות עברו את הגבול לירדן, ורק בניסי ניסים חולצו בשלום.

מה שמאוד אפיין את קיבוצי פועלי אגודת ישראל מאז ומתמיד היה הלינה הביתית. הילדים ישנו בלילה בבית, בניגוד למקובל אז בכל התנועה הקיבוצית. ואומנם בבתי הילדים ששימשו אותם בשעות היום היה מקום ומקלחת חמה, ותנאים הרבה יותר טובים מאשר בבתיים, אבל מה ישווה לחיבור הורי לפני שנרדמים? אז קמה ועדה - ועדת הנדוברים. שם הוועדה נגזר משמו של ג'יפ הנדובר שהסיע את חברי הוועדה לקיבוצים השונים. הוועדה בדקה וביררה וסיירה בקיבוצים עם לינה משותפת וגם בכאלה עם לינה משפחתית. בסיום הפרויקט הוצגו הנתונים, והתקיימו בין חברי הקיבוץ דיונים ארוכים וסוערים, עד שקם הרב שלזינגר והכריז שהמשפחות הולכות להיות משפחות גדולות בעזרת ה' ושכדאי שילוונו הילדים עם הוריהם. אז הוחלט על לינה משפחתית. הלינה המשפחתית הצריכה מתן מקום להורים להלין את ילדיהם. מספר החדרים היה מוגבל, והוחלט שלכל שתי משפחות יהיה חדר ילדים משותף. כדי למנוע מבוכה, החליטה כל יחידה מי יקום בלילה לילדים - רק האבות או רק האימהות.

לאחר קריאה בספר 'קיבוץ מקום' של פרופ' עמיה ליבליך, התוודעתי לחוויות הקשות שהלינה המשפחתית הביאה עימה לחלק מילדי הקיבוצים של פעם, שאצל חלקם נשארו כטראומה לכל החיים, וגם אצל חלק מאימהותיהם. לאה גולדברג ידעה לתאר את ערגת האם לטלה שלה שבבית הילדים, ואת הרצון שלה להחזירו הביתה ולהחזיקו בחיקה: "ישב טלה אל חיק האם, ישכב בדיר ויירדם". את השיר הזה הקריא גינקולוג, בן קיבוץ לשעבר, באחד מהכנסים בנושא מיילדות, וסיפר שאמו בסופו של דבר אכן שלפה את ילדיה מחיקו של בית הילדים.

מוסיפים אור בגיל מאה. כשהיינו זוג צעיר זכינו לגור בקיבוץ שעלבים במשך כשנתיים, לגדל שם בכיף את שני הילדים הנחשונים של משפחתנו, ולהינות מכל טוב העולם הזה והעולם הבא. לבתי הילדים בקיבוץ היינו מביאים את הילדים עם שקיות של כביסה מלוכלכת וסירים ריקים, ומקבלים בגדים נקיים ומגוונים, דייסות חמות וטעימות לילדים, והעיקר - חיוכים מקיר לקיר של המטפלות הכי טובות שיש. בעלי למד בישיבה, ובבין הזמנים עזר ברפת ולימד באולפן. אני למדתי, ובחופשים סייעתי בתורנויות בבתי הילדים.

פגשנו שם אנשים טובים, פשוטים, יראי ה', שחיים חיים של אמת. אנחנו עדיין פוגשים אותם, ועבורי הם השראה של ממש. גם חברים ותיקים שגילם נושק לעשור העשירי בחייהם - פעילים, מציירים, לומדים, מטיילים, ומוסיפים המון אור לעולם. אחת החברות הכי מתקוות, מדאם גדג', זוכה לקבל ממני בכל מפגש אקראי בינינו שתי נשיקות בכפות ידיה. אני פשוט מאוהבת באישה האצילית הזאת.

יש בנו הרבה הכרת הטוב לחברי הקיבוץ המיוחד הזה, לוותיקים ולצעירים. בעזרת ה' עוד ניפגש בהשקת הספר שייצא לקראת יום ההולדת המאה של הקיבוץ, בעוד כ"ט שנה... כחלום יעוף.

איור: עדי דוד

הוועדה בדקה וביררה וסיירה בקיבוצים עם לינה משותפת וגם בכאלה עם לינה משפחתית. בסיום הפרויקט הוצגו הנתונים, והתקיימו בין חברי הקיבוץ דיונים ארוכים וסוערים, עד שקם הרב שלזינגר והכריז שהמשפחות הולכות להיות משפחות גדולות בעזרת ה' ושכדאי שילוונו הילדים עם הוריהם. אז הוחלט על לינה משפחתית

חתונה בדיר. ליד מיטתי מונח ספר נוסטלגי במיוחד, ספר שהושק לכבוד השנה ה-70 לייסוד קיבוץ שעלבים. הספר מביא אנקדוטות שמאפשרות לנו לחוות את ראשית הקמת הקיבוץ על כל תלאותיו, כשהוא ממוקם באתר רווי בסיפורים מתולדות עם ישראל. הקיבוץ הוקם בשנת תשי"א על ידי קבוצה קטנה של בחורים ובחורות שומרי מצוות מתנועת הנוער עזרא, ונקרא כשם הגרעין שהקים אותו - שלהבת. בשנת תשי"ג הציעה ועדת השמות הממשלתית להחליף את שם הקיבוץ משלהבת לשעלבים, על שם היישוב המקראי שכנראה שכן על הגבעה האלו. לאחר ויכוח באספה הצביעו החברים המעטים הצבעה היסטורית, והתוצאה הייתה כמעט שקולה - חמישה קולות נגד מול שישה קולות בעד. הוחלט לשנות את שם הקיבוץ משלהבת לשעלבים, והשאר היסטוריה.

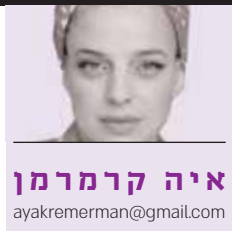
הקיבוץ היה קיבוץ ספר. הדיר שימש אולם חתונות, הטרקטור המקווש והמחומר לעגלה לקח את החתן והכלה עד לחדר הייחוד שהיה צריך קטן, האורחים הגיעו במשאית ששכרה המשפחה, ובסוף החתונה הקריאו החברים במסיבה פנימית שירים מבדחים על הזוג הצעיר.

הנח"ל החרדי. הלידה הראשונה בקיבוץ הייתה של התינוקת צילה שמואלי, היום צילה כהן, סבתא ברוכה ואחות בכירה בשערי צדק. בלילה קר במיוחד יצאו בני הזוג עזריה והטי שמואלי בבולדוג - משאית גדולה - הרכב היחיד שהיה אז בקיבוץ, אל בית החולים אסף הרופא, כשהיולדת יושבת ליד הנהג, והבעל עזריה עומד בארגו המשאית עם נשק דרוך. דרך הכורכר משעלבים למשמר איילון הייתה רצופה באבנים ובבורות וזה לא היה מסע אידיאלי לילודת, אבל ברוך ה' הכול עבר בשלום. בהמשך לא היה קל לטפל בתינוקת - היה צריך לכבס חיתולים ביד ובמים קרים, לרסק את מעט הפירות שקובצו עבור הפעוטה, לטייל סביב הצריך שיועד לבית תינוקות, ולהישמר לא להתקרב לגדרות הסמוכות לגבול.

השנים הראשונות היו רצופות אירועים ביטחוניים. היו מסתננים רבים שהשומרים עצרו והחזירו אל מעבר לגבול. היו הצפות בנחל איילון שניתקו את היישוב מהעולם החיצון. תנאי החיים היו כשל נח"לאים - מקלחת בפחון עם מים קרים בדרך כלל, חשמל בשעות מסוימות מופעל על ידי גנרטור, שירותים בבורות. בשבת שרר חושך כשנגמר הדלק בגנרטור. את הכביסה כיבסו הנשים ביד בכיורים בפחונים, עד שאחת החברות יצאה עם עגלה רתומה לפרד, עמוסה בכבסים שיועדו למכבסה של קיבוץ נען.

איך העולם משתנה. היום מדברים כבר על ביטול הכביסה הקונבנציונלית. חוקרים מאוסטרליה המציאו בד המכיל ננו-חלקיקים של כסף ונחושת, שמסוגל לנקות את עצמו בלי צורך בכביסה. כאשר תולים את הבד חשוף לאור השמש, החלקיקים הזעירים נעים ומפרקים כתמים שנוצרו על הבד, כך שאחרי שטיפה קצרה הבד נקי למשעי. עוד מעט אולי שוב לא יהיו מכונות כביסה בבתיים.

קיבוץ עם לינה ביתית. אורחים רבים הגיעו בשבתות, בעיקר חברי עזרא מסניפים שונים. שמואל עמנואל היה רץ לתחנת האוטובוס כדי לספור כמה אורחים הגיעו, ואז רץ למטבח הקיבוצי כדי להוסיף מים למרק בכמות שתתאים למספר האורחים. לעיתים היו יותר אורחים מתושבים, והאוכל התחלק

איה קרמרמן
ayakremerman@gmail.com

נצא השדה

חודש אלול מגביר בנו את היראה לקראת ימי הדין, אבל המלך סולל דרך מיוחדת אל היראה הזו מתוך מפגש קרוב ואוהב בשדה

המשיך הקונטרס וכתב שדווקא בחודש אלול יש לנו אפשרות להעמיק את היראה שלנו, להעצים אותה לקראת הימים הנוראים. עד כאן הכול מסתדר: כל חודש מסוגל להתקדמות רוחנית, ותפקידו של אלול לחזק בנו את היראה לקראת יום הדין. אבל זה בדיוק מה שהפריע לי. אם היינו מדברים על חיזוק היראה בחודש טבת או חשוון, למשל, זו הייתה התחזקות לשמה. אבל אנחנו מבקשים לחזק את היראה בסמיכות ליום הדין. יש פה רמז דק למעורבות אינטרסנטית בדבר.

אסביר: למושג יראה במילון יש שני פירושים. הראשון הוא פחד וחשש, השני - הערצה וחרדת כבוד. יראה מהבורא, על שני פירושיה, צריכה להיות בתוכנו מראש השנה ועד תכלה שנה וקללותיה. זה קשה לכולנו, אני מודעת לכך. יראת הכבוד כלפי הבורא זה להסתכל במציאות העולם ולראות בו את נפלאות ה'. אם זה להתבונן במפל עוצמתי או להסתכל על זבוב שאוכל פירורים על השיש - בשני המקרים אנחנו אמורים להתפעם מגאונותו של מי שאמר והיה העולם, להכיר בעוצמתו, להעריך את גודלו, ומהמקום הזה לעבוד אותו. תמיד, ללא קשר אליי. מהבחינה הזו, אלול אמור להיות עוד חודש, כשאר החודשים. אבל לדבר על הגדלת היראה בהקשר של הכנה לימי הדין, זה לדבר על יראה מתוך פחד וחשש. זו יראה שטבולה באינטרס אישי. דווקא לפני יום הדין שלי, יש לי סיבה להגדיל את היראה. אם כך, זה פחות להיות ביראת ה' ויותר לפחד על עצמי, ממה שיקרה לי. להיות בחשש אמיתי, ומוצדק, ממשפט הצדק שאעבור. ואז מה? מה יקרה לי בטבת ובחשוון? או אפילו יום אחרי יום הדין? תשכך בי יראת הפחד, תתמתן בתוכי אימת יום הדין. אם לא אגדיל בתוכי את יראת הכבוד, שוב אני עלולה ליפול לכרית הנעימה של האיש המאמין בדרכו הנוחה לו.

אני פה, רק תקשיבו

אז נכון, זו האמת, קיבלנו חודש שבו אנחנו אמורים להצמיח בתוכנו את מידת היראה. אבל יש אמת גבוהה יותר, האמת לאמיתה - המלך בשדה! וזה מה שעוד יותר נפלא בסיפור אלול. המלך יורד מטה, מעולמות עליונים, ומחכה לנו פה, מעבר לפינה. בכל פינה. הוא כאן, בתוכנו, מקלף קליפות, מסיר חסמים, מנפה מתווכים. "אני כאן", הוא לוחש לכל אחד מאיתנו. רק תקשיבו. "אל תפחדו לגשת אליי. כל מה שאני רוצה זה את הלב שלכם איתי. את היד שלכם מושטת לעברי". איזו תוכנית מוזרה זו כדי להגדיל את היראה. כל מורה יודעת שכדי לקבל את כבוד הכיתה עליה להעמיד פנים קשוחות, לנזוף או להנמיך את טון הדיבור לקול עמוק ורציני. אבל המלך? הוא מציע לנו להגדיל את היראה דווקא על ידי הליכה יד ביד איתו לשדה, לשיחה מלאה אהבה ואינטימיות. כשהוא מוריד את עצמו לעולמנו, מנגיש את עצמו לתפיסתנו המוגבלת, הוא מבקש שנעריך את גדולתו, בכך שנדע שאבא, בשמיים או בשדה, מרחם תמיד. וזו בדיוק עצמותו. המלך, זכה אותי ביראה למדר עצמי מאיסורין. אבא, חבק אותי ותגדיל בי את האהבה לרדוף אחרי בקשותיך ומצוותיך. רק בקשה אחת לי, לחודש אלול. אל תיתן לי לפחד ממך, לירא מהדין, לחשוש מלפגוש אותך ברגע הכי קריטי של השנה. ●

"אל תפחדו לגשת אליי. כל מה שאני רוצה זה את הלב שלכם איתי. את היד שלכם מושטת לעברי". איזו תוכנית מוזרה זו כדי להגדיל את היראה. כל מורה יודעת שכדי לקבל את כבוד הכיתה עליה להעמיד פנים קשוחות, לנזוף או להנמיך את טון הדיבור לקול עמוק ורציני

סביב השולחן של ערב שבת התנהלה שיחה על משפחה שאנחנו מכירים. הם עדיין רחוקים מה', ללא תאריך צפוי לשינוי בסטטוס. בעלי אמר שדווקא הסבא של אותה משפחה "היה בן אדם מאוד מאמין". אחד הבנים אמר שהוא לא מבין את המושג הזה. "מה זה בן אדם מאמין? אם אתה מאמין, אתה אמור לעשות מה שה' מצווה שתעשה. אחרת, מה אתה עושה עם כל האמונה הזו?" אמרנו בפשטות שהוא מאמין שיש בורא. האמת היא שהמשפט הזה נתן לנו הצצה לעולם של שחור ולבן. הוא צודק, הבן שלנו. מי שמאמין שיש בורא ומאמין בתורתו, אמור ללכת בדרכיו. נקודה. אבל אצלנו בבית אנחנו תמיד אומרים "אמור זה שם של דג". לא כזה מוצלח אפילו, מלא עצמות. אהבתי את הנחרצות של הבן שלי. אנחנו, שלא כמו הילדים שלנו, באנו מעולם עם גוונים של אפור. עולם שמבין שצדיקים יש מעט, ובינונים, בכל הדרגות, יש המון. עולם שכבר 18 שנים מסבירים לנו בו ש"לא צריך להיות כאלה קיצוניים". עולם של "את לא תגידי לי שהשבת שלך יותר טובה משלי", עולם של "אני מקיים מצוות בדרך שלי וזה לא עושה אותי אדם פחות טוב". עולם של אנשים שהאמונה שלהם חשובה להם, בדרכם. הם מתחזקים אותה ברמה שעושה להם נעים. לפעמים דווקא הפגישה איתנו, אלו שנתנו לאמונה את כל הבמה לשנות את חיינו, מציבה את האמונה שלהם במקום קצת מתגונן. לנו יש כבוד עצום לאלו המאמינים. אנשים מאמינים שבאים לנעילה לשמוע שופר או עושים קידוש בליל שבת. הם הרבה יותר קרובים משהיינו אנחנו, לכן יש לי אפס ביקורת עליהם. אני שמחה באמונה שחיה בתוכם. כשבתוך אדם פועמת אמונה, הוא לעולם לא חותך לחלוטין את חבל הטבור עם הבורא. תשובה אפשר לעשות ברגע, אם החבל לא מנותק. מניסיון, ראו הוזהרתם. לנו, שבאנו מרחוק, להיות מאמין זו התחלה של סיפור אהבה נפלא. בעלי הסביר לילדים שמדובר בתינוק שנשבה, הוא גדל בסביבה שאמרה "קצת מלח יהודי בחיים הופך את החיים למתוקים", לכן יש ללמד עליו זכות. אדם כזה, כל טיפת מלח שהוא הכניס לחייו, בוודאי העלתה חיוך בשמיים.

ד"ש עם חיוך מה'

אם יש משהו שאני אוהבת, זה שה' מקשיב לשיחות שלנו. לעיתים, ברחמנות שלו, הוא אף מזיז את וילון האתכסיה, ובדרכיו המופלאות משגר תשובה לדיונים ולשאלות. כמו ד"ש עם קליפ שאומר - אני מקשיב, אני איתכם, אתם חמודים. תמשיכו. בבוקר ישבתי וקראתי עלון שבת שהתעמק בנושא "חיזוק כוח היראה הטמון בחודש אלול". הוסבר שם שלאדם יש שני סוגי קשרים עם הבורא. אהבה ויראה. יכול להיות שהאדם חסר אחד מהם, ייתכן שהוא צריך לחזק בתוכו את האחר. ישנם אנשים שמידת היראה שלהם חזקה - אלו יתמידו בעבודת המצוות, אבל אולי יעשו זאת בלב רדום. לעומת זאת, כשאדם אינו מקיים מצוות, החלק של היראה הוא שחסר באמונה שלו. על ידי הגדלת היראה תגדל השאיפה לשמור את מצוות ה' בדבקות. הנה התשובה לדיון מהערב הקודם. לאיש המאמין שדיברנו עליו הייתה אהבה לה', היה לו נעים להתחמם באורו של הבורא. מידת היראה היא שהייתה חסרה בו. זו, אילו הייתה מועצמת, הייתה מסוגלת לתת לו את הכוח לעשות עוד צעד ועוד צעד לכיוון קיום רצון בוראו.

הלכה ✓ הוגנות ✓ תוצאות ✓

מובילים בהשקעות הוגנות (ESG) ועפ"י ההלכה

ניהול תיקי השקעות:
• ניהול תיקים
• קרנות גידור
• קופות גמל (IRA)
• קרנות השתלמות (IRA)
• קרנות נאמנות

ארז צדוק
מנכ"ל
בית השקעות אביב

"מוסיפים ערך לכסף"
זה לא רק הסלוגן שלנו,
אלא גם דרך חיים."